HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 8/2009 Cena $ 2.50 AUGUST 2009

Panna Maria Sněžná v Provodově

Každé poutní místo má své kouzlo, které oslovuje člověka. Pro věřícího je to místo prozářené větší důvěrou v Boha a Pannu Marii, nevěřící zde zase obdivuje krásu krajiny nebo stavební památky. Věřící lidé přicházejí na poutní místa se svými radostmi, s touhou se dělit, potěšit se, povzbudit se ve víře, ale přicházejí sem také v bolestných okamžicích svého života.

Ve Zlínském kraji je několik významných poutních míst. K těm málo známým patří Provodov se svým malým útulným kostelíčkem.

Provodov leží na rozhraní Slovácka a Valašska, přímo pod vrcholem vrchu Komonce, a patří do mikroregionu Luhačovické Zálesí. Své jméno dostal od prvních obyvatel osady pod starobylým hradem Světlovem. Provodovští totiž provázeli pocestné a obchodníky přes hory, zarostlé hustými lesy, které byly plné dravé zvěře, ale také i loupežníků.

O samotě, hlídán jen několika domky, stojí na Malenisku, nedalekém kopci vzdáleném od obce Provodov asi dva kilometry, poutní kostelík, zasvěcený Panně Marii Sněžné.

První zprávy o poutním místě „na Malenisku" (jak se zde říká) pocházejí z počátku 18.století. V té době prožívalo celé tehdejší Luhačovické panství, kam také Provodov patřil, velmi smutné časy. Krutí uherští povstalci pustošili na Valašsku a Slovácku jednu vesničku za druhou. Pálili, loupili, vraždili a také odvlékali lidi do zajetí.

V této bouřlivé době žil v dolním provodovském mlýně „pod Maleniskem" mlynář Pavel Vlaštovica. Jeho nemocná žena Anna, která si naříkala na bolesti hlavy i na bolesti očí, neboť ztrácela zrak, byla ctitelkou Panny Marie. Denně ji v modlitbách prosila nejen o své zdraví, nýbrž i za lepší časy.

V roce 1711, před svátkem Nanebevstoupení Páně, byla mlynářka Vlaštovicová ve snu vyzvána bělovlasým stařečkem, aby ho následovala. Šel s ní na Malenisko. Několik kroků od velké lípy zarazil hůl do země a pravil: „Zde je voda, která bude uzdravovat nemocné na těle i na duši." A střeček poté zmizel. Když šla na druhý den ráno mlynářka na bohoslužby do pozlovického kostela, kam dříve byl Provodov přifařen, viděla že na místě označeném ve snu je hůl a u ní prýštící pramének vody. Omyla si zde vodou nemocné oči a cítila, že lépe vidí. S velkou radostí spěchala do Pozlovic, ale přesto o svém uzdravení nemluvila.

Po několika měsících přišel k mlynářce ve snu znovu stařeček a důrazně ji napomenul, aby o uzdravující vodě řekla jiným. A tak roku 1712 začínají lidé putovat na toto, dosud opuštěné místo Vizovických vrchů. Každým rokem zde přibývalo zázračných uzdravení, jak se o nich můžeme ještě dnes dočíst na zažloutlých pergamenových listech Pamětní knihy provodovského kostela.

Poutníci se scházeli u obrazu Panny Marie, který darovala Dorota Jahodíková z Pašovi z vděčnosti za své uzdravení. Tento obraz Matky Boží kojící, jedinečný svého druhu ve střední Evropě, který je dodnes zachován na hlavním oltáři poutního kostela. Pochází od neznámého autora a byl přivezen do Provodova z Vídně již v roce 1710, kde jej koupil bratr uzdravené Doroty Jahodníkové.

V roce 1720 vážně onemocněl majitel luhačovického panství, hrabě Wolfgang Serenyi. Kozlovický farář P.Tobiáš Kotas sdělil těžce nemocnému vzkaz mlynářky Vlaštovicové z Provodova, že ho Panna Maria uzdraví, ale chce aby „na Malenisku" u pramene nechal postavit kapličku. Hrabě Serenyi slíbil, brzy se uzdravil a dal zde vystavět nejprve dřevěnou kapli, později pak zděnou s oltářem. Nová mariánská svatyně byla slavnostně posvěcena na svátek Panny Marie Sněžné 5.srpna 1735 uherskobrodským děkanem P.Janem Trchalíkem. A od té doby se stala provodovská kaplička střediskem mnoha poutí z celého okolí. Poutníků přibývalo, a proto byla kaplička v r. 1750 rozšířena. V této podobě stojí dodnes jako malý poutní kostel v barokním slohu.

Duchovní správa u Panny Marie Provodovské se datuje od roku 1752, kdy zde byl ustanoven první duchovní správce P. Matěj Severin Straka.

Budova nynější fary, která je nejstarším stavením v obci, pochází z roku 1761. Za zmínku stojí uvést, že blízko kostela je postavena vodní kaplička z roku 1865.

Listujeme-li chronologicky ve čtvrttisícileté historii poutního místa Provodov, zjistíme, že zde působilo přes třicet kněží, že z farnosti vyšel jeden novokněz (v roce 1946), že dva biskupové těsně po svém jmenování vykonali pouť právě sem (v roce 1946 brněnský biskup Karel Skoupý, v roce 1948 olomoucký arcibiskup Josef Karel Matocha).

Nejvyšší pocty se dostalo provodovské svatyni 10.srpna 1997, kdy sem přijel papežský nuncius, arcibiskup Giovanni Coppa, který zde sloužil slavnou mši svatou. Zvláštní vztah k Provodovu má nynější arcibiskup Jan Graubner, který v důsledku zhoršení zdravotního stavu provodovského faráře P.Františka Müllera vedl zdejší farnost od září 1983 do konce června 1984. Arcibiskup byl tehdy farářem ve Vizovicích.

Z posledních duchovních správců provodovské farnosti vzpomeňme alespoň velmi známého P.Františka Müllera, který působil v Provodově přes 40. let (od r. 1944 až do své smrti 1.října 1985).Tento kněz byl autorem několika publikací o Provodovu, Luhačovicku, Drahanské vrchovině, Krásenku a o okolních horách. (Báje a pověsti ...).

Významná je také kamenná křížová cesta, vedoucí k hřebenu vrchu Komonec.

V současné době je duchovním správcem tohoto poutního místa P.Lubomír Vaďura, farář farnosti Želechovické. Hlavní pouť se zde koná každoročně v neděli kolem 5.srpna, kdy je svátek Panny Marie Sněžné.

Josef Pala, Česká republika

Foto na titulní straně:
Poutní kostel
Panny Marie Sněžné v Provodově

Provodov

Kostelíček provodovský
mezi lesy schovaný,
v něm je obraz starodávný
jako poklad chovaný.

Matka Boží se Synáčkem
vlídně na nás se dívá,
pod ochranu svoji bere,
když ve světě zle bývá.

Staletí to dosvědčují,
nadarmo že nevoláš,
pomoc že ti přijde jistě,
když k Ní zbožně zavoláš:

„Máti Boží Provodovská,
podívej se na lid svůj!
Obrať oči k Synu svému,
za nás všecky oroduj!

Dlouhé věky o tom svědčí,
že jsi pomáhala nám,
nemoci jsi léčit znala
každému, kdo šel v Tvůj chrám!"

Kostelíček provodovský
maličký je - kaplička –
kdy se dočká rezidence
Boha Syna Matička?

(Ze staré poutní písně)

Milostný obraz Panny Marie kojící v Provodově

Zasvěcení dětí Panně Marii

Panno Maria, ty jsi blízko Srdci Ježíšovu,
svěřuji svoje děti do tvé mateřské péče
a odevzdávám je zcela tobě od nejútlejšího dětství.
Kéž je provází tvá mocná ochrana
na všech jejich cestách.
Buď jejich strážkyní.
Uchovej je v nevinnosti duše a ve zdraví těla.
Vypros jim od Boha světlo do jejich nezkušenosti,
oporu v slabostech, ovládání vášní,
aby vždycky kráčely po cestě pravdy a ctnosti.
Pronikni jejich duši spasitelnou bázní Boží,
která je počátkem moudrosti,
aby statečně bojovaly proti svým chybám,
slabostem a nebezpečným situacím.
Pros za ně, aby vytrvale sloužily Bohu na této zemi
a jednou ho mohly s tebou chválit v nebi. Amen.

LITURGICKÁ ČTENÍ

21. neděle v mezidobí - 23.srpna 2009

1. ČTENÍ - Joz 24, 1-2a. 15-17. 18b

Čtení z knihy Jozue.

Jozue shromáždil všechny kmeny Izraele do Sichemu a svolal přední muže Izraele, jeho náčelníky, soudce a písaře. Když předstoupili před Boha, řekl Jozue všemu lidu: „Jestliže se vám nelíbí sloužit Hospodinu, vyvolte si dnes, komu chcete sloužit: zda bohům, kterým sloužili vaši předkové za řekou Eufratem, či bohům Amoritů, v jejichž zemi přebýváte. Já však a má rodina budeme sloužit Hospodinu!“ Lid odpověděl: „Daleko ať je od nás myšlenka, že bychom opustili Hospodina a sloužili cizím bohům. Vždyť Hospodin je náš Bůh. On vyvedl nás a naše otce z egyptské země, z domu otroctví, a udělal před našima očima tyto veliké divy a chránil nás po celé cestě, kterou jsme šli, a mezi všemi národy, jejichž středem jsme procházeli. I my chceme sloužit Hospodinu, neboť je náš Bůh!“

2. ČTENÍ - Ef 5, 21-32

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Podřizujte se jeden druhému z úcty ke Kristu. Ženy ať jsou podřízeny svým mužům, jako kdyby to byl sám Pán. Muž je totiž hlavou ženy, podobně jako je Kristus hlavou církve, sám spasitel svého tajemného těla. Jako je církev podřízena Kristu, tak i ženy mají být svým mužům podřízeny ve všem. Muži, každý z vás ať miluje svou ženu, jako Kristus miloval církev a vydal sám sebe za ni, aby ji posvětil a očistil koupelí ve vodě a slovem. Tím si chtěl církev připravit slavnou, bez poskvrny, vrásky nebo něčeho takového, aby byla svatá a bez vady. Tak také muž má mít svou ženu rád jako vlastní tělo. Kdo má svou ženu rád, projevuje tím lásku sám sobě. Nikdo přece nemá v nenávisti vlastní tělo, ale dává mu jíst a přeje mu. Tak i Kristus jedná s církví, protože jsme údy jeho těla. 'Proto opustí člověk otce i matku a připojí se k své manželce, a ze dvou se stane jen jeden člověk.' Toto tajemství je veliké; mám na mysli vztah Krista a církve.

EVANGELIUM - Jan 6, 60-69

Slova svatého evangelia podle Jana.

Mnozí z Ježíšových učedníků řekli: „To je tvrdá řeč! Kdopak to má poslouchat?“ Ježíš věděl sám od sebe, že jeho učedníci na to reptají, a proto jim řekl: „Nad tím se pohoršujete? Co teprve, až uvidíte Syna člověka, jak vystupuje tam, kde byl dříve? Co dává život, je duch, tělo nic neznamená. Slova, která jsem vám mluvil, jsou duch a jsou život. Ale jsou mezi vámi někteří, kdo nevěří.“ Ježíš totiž věděl od začátku, kdo jsou ti, kdo nevěří, a kdo je ten, který ho zradí. A dodal: „Proto jsem vám říkal, že nikdo ke mně nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce.“ Proto mnoho z jeho učedníků odešlo a už s ním nechodili. Ježíš tedy řekl Dvanácti: „I vy chcete odejít?“ Šimon Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života, a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží!“

22. neděle v mezidobí - 30.srpna 2009

1. ČTENÍ - Dt 4,1-2. 6-8

Čtení z páté knihy Mojžíšovy.

Mojžíš řekl lidu toto: „Nyní, Izraeli, poslouchej nařízení a ustanovení, která vás učím zachovávat, abyste žili a šli obsadit zemi, kterou vám chce dát Hospodin, Bůh vašich otců. Nic nepřidáte k tomu, co vám přikazuji, a nic z toho neuberete, ale budete zachovávat příkazy Hospodina, svého Boha, které já vám přikazuji. Zachovávejte je a plňte, neboť tak budete v očích národů moudří a rozumní: uslyší o všech těchto nařízeních a řeknou: Skutečně moudrý a rozumný je tento velký národ! Neboť kde je tak velký národ, jemuž by byli bohové tak blízko, jako je Hospodin, náš Bůh, kdykoli ho vzýváme. A kde je tak velký národ, který by měl spravedlivá nařízení a ustanovení, jako je celé toto zákonodárství, které já vám dnes prohlašuji!“

2. ČTENÍ - Jak 1, 17-18. 21b-22. 27

Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Bratři moji nejmilejší! Každý dobrý úděl, každý dokonalý dar přichází shora, sestupuje od Otce světel, u něhož není změna ani ztemnění, jaké je působeno u hvězd otáčením. On rozhodl, že nám dá život slovem pravdy, abychom byli jako prvotiny ze všeho, co stvořil. Buďte vnímaví pro slovo, které do vás bylo vloženo jako semeno a může zachránit vaši duši. To slovo však musíte uvádět ve skutek, a ne abyste ho jenom poslouchali. To byste klamali sami sebe. Zbožnost ryzí a bezvadná před Bohem a Otcem je toto: ujímat se sirotků a vdov v jejich tísni a uchovat se neposkvrněný od světa.

EVANGELIUM - Mk 7, 1-8. 14-15. 21-23

Slova svatého evangelia podle Marka.

Kolem Ježíše se shromáždili farizeové a někteří z učitelů Zákona, kteří přišli do Jeruzaléma. Všimli si, že někteří z jeho učedníků jedí rukama obřadně nečistýma, to je neumytýma. Farizeové totiž a všichni židé se drží podání předků a nejedí, dokud si pečlivě neumyjí ruce; po návratu z trhů nejedí, dokud se celí neopláchnou; a je mnoho jiného, co přejali a čeho se drží: omývání pohárů, džbánů, měděných nádob a lehátek. Proto se ho farizeové a učitelé Zákona ptali: „Proč se tvoji učedníci nechovají podle podání předků, ale jedí obřadně nečistýma rukama?“ Odpověděl jim: „Pokrytci! Dobře to o vás předpověděl Izaiáš, jak je psáno: Tento lid mě uctívá rty, ale jejich srdce je daleko ode mě. Nadarmo mě však uctívají, když učí naukám, které jsou lidskými ustanoveními.' Opustili jste přikázání Boží a držíte se podání lidského.“ Ježíš zase k sobě přivolal zástup a řekl jim: „Slyšte mě, všichni, a pochopte! Člověka nemůže poskvrnit nic, co do něho vchází zvenčí, ale co vychází z člověka, to ho poskvrňuje. Z nitra totiž, ze srdce lidí, vycházejí špatné myšlenky, smilství, krádeže, vraždy, cizoložství, lakota, zloba, lest, prostopášnost, závist, urážky, pýcha, nerozumnost. Všechno to zlé vychází z nitra a člověka poskvrňuje.“

23. neděle v mezidobí - 6.září 2009

1. ČTENÍ - Iz 35, 4-7a

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Řekněte malomyslným: „Vzmužte se, nebojte se! Hle, Bůh váš přináší odvetu, odplatu božskou! On sám přijde a spasí vás!“ Tehdy se otevřou oči slepých, odemknou se uši hluchých. Tu poskočí chromý jak jelen a zaplesá jazyk němého, neboť na stepi vyprýští vody, potoky na poušti. Vyprahlá země se změní v rybník a žíznivá půda v prameny vod.

2. ČTENÍ - Jak 2, 1-5

Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Moji bratři, s vírou v našeho božského Pána Ježíše Krista nesmíte spojovat stranictví k lidem. Když k vám do shromáždění vejde muž se zlatými prsteny na rukou, ve skvělém oděvu, a vejde také chudák v obnošených šatech, vy jste samá pozornost k tomu, který je nádherně oblečen, a řeknete mu: „Prosím, posaď se tady na čestné místo.“ Ale tomu chuďasovi řeknete: „Ty stůj tamhle“ nebo „Sedni si tady u mých nohou.“ Neděláte tak rozdíly navzájem mezi sebou, nestáváte se soudci podle špatných zásad? Poslyšte, moji milovaní bratři! Což nevyvolil Bůh právě chudé v očích světa, aby byli skrze víru bohatí a dědici Království, které slíbil těm, kdo ho milují?

EVANGELIUM - Mk 7, 31-37

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš odešel z tyrského kraje a šel přes Sidón územím Desetiměstí ke Galilejskému moři. Přivedli k němu hluchoněmého a prosili ho, aby na něho vložil ruku. Vzal ho stranou od zástupu, vložil mu prsty do uší, dotkl se slinou jeho jazyka, vzhlédl s povzdechem k nebi a řekl: „Effatha!“, to znamená: „Otevři se!“ A hned se mu otevřel sluch, rozvázal se mu jazyk a mluvil správně. Ježíš jim pak přikázal, aby o tom nikomu neříkali. Čím více však jim to přikazoval, tím více to rozhlašovali. Byli celí užaslí a říkali: „Dobře všechno udělal, i hluchým dává sluch, i němým řeč!“

24. neděle v mezidobí - 13.září 2009

1. ČTENÍ - Iz 50,5-9a

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen. Proto dávám své tváři ztvrdnout v křemen a vím, že nebudu zahanben. Blízko je můj obhájce! Kdo se chce se mnou přít? Postavme se spolu! Kdo je mým protivníkem? Ať přistoupí ke mně! Hle - Pán, Hospodin mi pomáhá! Kdo mě odsoudí?

2. ČTENÍ - Jak 2, 14-18

Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Co to pomůže, moji bratři, říká-li někdo, že má víru, ale nemá skutky? Může ho taková víra spasit? Když bratr nebo sestra nebudou mít do čeho se obléci a budou mít nedostatek denní obživy, a někdo z vás jim řekne: „Tak s Pánem Bohem! Zahřejte se a najezte se“ - ale nedáte jim, co potřebují pro své tělo, co je jim to platné? Stejně tak je tomu i s vírou: když se neprojevuje skutky, je sama o sobě mrtvá. Ale někdo by mohl říci: „Ty máš víru a já mám skutky. Ukaž mi tu svou víru, která je beze skutků! Já ti však ze svých skutků mohu dokázat svou víru.“

EVANGELIUM - Mk 8.27-35

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš vyšel se svými učedníky do vesnic u Césareje Filipovy. Cestou se ptal svých učedníků: „Za koho mě lidé pokládají?“ Řekli mu: „Za Jana Křitele, jiní za Eliáše, jiní za jednoho z proroků.“ Zeptal se jich: „A za koho mě pokládáte vy?“ Petr mu odpověděl: „Ty jsi Mesiáš!“ Tu je přísně napomenul, aby to o něm nikomu neříkali. Potom je začal poučovat, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit, ale po třech dnech že vstane z mrtvých. A mluvil o tom otevřeně. Petr si ho vzal stranou a začal mu to rozmlouvat. On se však obrátil, pohleděl na učedníky a pokáral Petra: „Jdi mi z očí, satane! Neboť nemáš na mysl věci božské, ale lidské.“ Ježíš si zavolal lidi i své učedníky a řekl jim: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mě a pro evangelium ztratí, zachrání si ho.“

25.neděle v mezidobí - 20.září 2009

1. ČTENÍ - Mdr 2, 12a.17-20

Čtení z knihy Moudrosti.

Bezbožníci řekli: „Číhejme na spravedlivého, podívejme se, zda jsou pravdivá jeho slova, zkusme, jak to s ním skončí. Je-li spravedlivý Božím synem, Bůh se ho ujme a vysvobodí ho z ruky protivníků. Zkoušejme ho soužením a trápením, abychom poznali jeho mírnost a přesvědčili se o jeho trpělivosti. Odsuďme ho k hanebné smrti, zda najde ochranu, jak říká.“

2. ČTENÍ - Jak 3, 16-4,3

Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Milovaní! Kde vládne nevraživost a sobeckost, tam je zmatek a kde jaká špatnost. Moudrost shora je však především čistá, dále pokojná, shovívavá, poddajná, plná milosrdenství a dobrých skutků, ne obojetná ani pokrytecká. Ti, kdo usilují o pokoj, rozsévají v pokoji semeno jehož plodem je spravedlnost. Z čeho vznikají války, z čeho boje mezi vámi? Jen z vašich žádostí, které bojují ve vašich údech. Žádáte, ale nemáte; zabíjíte a nenávidíte, a přesto nemůžete dosáhnout ničeho; bojujete a válčíte, ale nic nemáte, protože neprosíte. Prosíte, a nic nedostáváte, protože prosíte špatně: chcete to potom rozplýtvat na své rozkoše.

EVANGELIUM - Mk 9, 30-37

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš a jeho učedníci sestoupili z hory a procházeli Galilejí, ale on nechtěl, aby o tom někdo věděl. Poučoval totiž své učedníky a říkal jim: „Syn člověka bude vydán lidem do rukou a zabijí ho, ale za tři dny po své smrti vstane.“ Oni však té řeči nerozuměli, ale báli se ho zeptat. Potom přišli do Kafarnaa. Když byl v domě, zeptal se jich: „O čem jste cestou rozmlouvali?“ Oni mlčeli, protože cestou mezi sebou rozmlouvali o tom, kdo z nich je největší. Ježíš se posadil, zavolal si svých Dvanáct a řekl jim: „Kdo chce být první, ať je ze všech posledním a služebníkem všech.“ Pak vzal dítě, postavil ho před ně, objal ho a řekl jim: „Kdo přijme jedno z takových dětí kvůli mně, mne přijímá; a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31.července 2009

Politické události

ODS vyhrála eurovolby, Česko zasáhla vlna bleskových povodní

Třetí nejtragičtější záplavy novodobé historie se na přelomu června a července přehnaly Českou republikou. Zůstala po nich spoušť za miliardy korun a patnáct obětí. Intenzivní deště 24. června rozvodnily řeky v Moravskoslezském kraji. Krátce poté následovaly i další kraje. Nejhůře postiženými oblastmi byly Novojičínsko, Jesenicko, Prachaticko, Strakonicko a Děčínsko. Ničivé vlny dosahovaly i několika metrů a byly přirovnávány k tsunami na pevnině. Třináct lidí zemřelo na severní a střední Moravě, z toho devět na Novojičínsku. Jeden muž zahynul na Vysočině, poslední patnáctou obětí je žena z Benešova nad Ploučnicí, kterou voda strhla, když pomáhala ženě na invalidním vozíku. Její tělo vylovili policisté v Děčíně. Bleskové povodně způsobilo neobvykle velké množství přívalových srážek a bouřek. Ústřední povodňová komise došla k závěru, že následky ještě zhoršilo, že dostatečně nefungoval systém včasného varování. Navrhuje proto investovat 30 milionů korun na propojení hasičských a hydrometeorologických systémů a posílení varovných systémů. Celkové škody překročí osm miliard korun. Největší jsou v Olomouckém kraji, téměř za 3,7 miliardy, a v Moravskoslezském, rovněž přes tři miliardy. Jižní Čechy hlásí škody za víc než miliardu a Ústecký kraj je vyčíslil na 574 milionů. Podle odborníků navíc bude v budoucnu povodní s velkou pravděpodobností přibývat. Je to v důsledku jak klimatických změn, tak lidského vlivu na krajinu. Ta kvůli intenzivnímu zemědělskému využívání hůře drží vodu. Také proto se Česká protipovodňová asociace chystá vybudovat první povodňové tréninkové středisko na světě. Tam by měli odborníci učit, jak nejlépe zvládnout blížící se povodeň.

TOP 09 a starostové jdou společně do voleb, mají i senátorský klub

Nová pravicově zaměřená politická strana TOP 09 (Tradice, odpovědnost, prosperita) Karla Schwarzenberga a Miroslava Kalouska půjde do předčasných voleb společně s hnutím Starostové a nezávislí. Dohodu o strategické spolupráci podepsali 9. července. Dokument, uzavíraný do roku 2012, deklaruje podle zprávy ČTK spolupráci obou politických subjektů nejen v říjnových volbách do Poslanecké sněmovny, v nichž hnutí podle podle předsedy Petra Gazdíka přispěje na kandidátky svými "elitními starosty"a naopak TOP 09 bude respektovat prioritu Starostů a nezávislých v obecních a krajských volbách. Pražskou kandidátku v předčasných parlamentních volbách povede lídr TOP 09 Karel Schwarzenberg, kterého do Topolánkovy vlády na pozici ministra zahraničí nominovala Strana zelených. Duchovní otec projektu Miroslav Kalousek, který byl ministrem financí za KDU-ČSL a v letech 2003-06 předsedou lidovců, stojí v čele kandidátky ve Středočeském kraji. Bývalá lidovecká ministryně obrany Vlasta Parkanová je lídrem v Jihočeském kraji a bývalý předseda poslaneckého klubu KDU-ČSL Pavel Severa v Pardubickém kraji. Ve Zlínském kraji naopak stane v čele kandidátky předseda hnutí Starostové a nezávislí Petr Gazík a v Moravskoslezském kraji starosta Čeladné Pavol Lukna. Na uzavření kandidátek mají strany čas do 26. srpna. TOP 09 a hnutí Starostové a nezávislí založili také vlastní senátorský klub. Přidalo se k nim i šest nezávislých senátorů z Klubu otevřené demokracie, kteří se s novou politickou stranou spojili pod novým jménem TOP 09 a Starostové.

Kanada po dvou letech znovu zavedla víza pro občany ČR

Vízovou povinnost pro občany České republiky cestující do Kanady zavedla Ottawa 14. července ani ne dva roky poté, co byla tato povinnost zrušena. Důvodem k tomuto kroku je výrazný nárůst žadatelů o azyl. Uvedlo to ve svém tiskovém prohlášení kanadské ministerstvo pro občanství a přistěhovalectví. První zprávy o možném zavedení víz se objevily v dubnu. Jason Kenney, kanadský ministr pro přistěhovalectví, je tehdy ale popíral: "Chtěli bychom pro Českou republiku zachovat osvobození od víz," prohlásil. V květnu pak premiér Stephen Harper při návštěvě Česka upozornil tehdy odstupujícího premiéra Mirka Topolánka, že pokud nedojde ke zlepšení, bude Kanada nucena víza obnovit. O přílivu Romů spolu měli hovořit už v únoru při Topolánkově návštěvě Ottawy. Ministr Kenney poté 29. června v Praze jednal s ministrem zahraničí Janem Kohoutem a ministrem vnitra Martinem Pecinou a podle serveru Lidovky.cz projednávali právě možné zavedení víz. To potvrdil o den později i premiér Jan Fischer. Mluvčí vlády Roman Prorok v tiskovém prohlášení označil postup Kanady za nestandardní a nepředvídatelný. Prohlásil také, že zavedení víz 14. července nebylo předem oznámeno české straně. V reakci na zavedení víz Česká republika zavedla vízovou povinnost pro kanadské diplomaty. Víc bez projednání v EU udělat nemůže. Premiér Fischer už podal žádost na základě takzvané klauzule solidarity. Ta umožňuje, aby státy EU zavedly víza pro Kanadu. Tuto žádost ale nejprve posoudí a schválí Evropská komise a Rada EU. Podle předsedy Evropské komise José Barrosa přijde EK s návrhy na řešení situace v září. Ministři zahraničí EU 27. července v Bruselu vyjádřili "velmi silnou solidaritu" s ČR. Zavedení víz zkomplikovalo život turistům a práci cestovním kancelářím. Prvních 24 hodin od zavedení mohli ti, kteří do Kanady přiletěli, požádat o vízum přímo na letišti. Teď ale musí všichni žadatelé o vízum do Vídně, protože kanadská ambasáda v Praze nemá vízové oddělení. Bezvízový styk s Kanadou měla Česká republika od 1. listopadu 2007. Vízová povinnost trvala od roku 1997, kdy byla zavedena ze stejných důvodů, tedy pro vysoký počet žadatelů o azyl v Kanadě. Tamní zákony jsou totiž co do definice uprchlíka relativně volné. Za loňský rok tam azyl obdrželo

95% českých žadatelů. Většina z nich je romského původu. Žadatelé o azyl jsou převážně ekonomickými migranty, uvedl pro CBC Kenney. "Připustit, aby důležitý koncept ochrany uprchlíků byl systematicky porušován lidmi, kteří jsou převážně ekonomickými migranty, je urážející," citoval jeho výrok pro TV stanici deník Právo. Podle informací kanadského velvyslanectví v Praze je ČR se 1720 žadateli o azyl za první pololetí letošního roku na druhém místě za Mexikem s téměř 5 500 žádostí.

Premiér Fischer navštívil Izrael

Premiér Jan Fischer podnikl od 21. do 23. července cestu do Izraele. Hlavními body třídenní návštěvy byly schůzky s prezidentem Šimonem Peresem a premiérem Benjaminem Netanjahuem. Premiérův mluvčí Roman Prorok uvedl, že s izraelským předsedou vlády mluvili o dohodě o vzájemné spolupráci ve vědě a technice, která je v konečné fázi ratifikace. Fischerova návštěva nebyla politického, nýbrž ekonomického rázu. Premiér proto nepokládal za stěžejní omlouvat se izraelské straně za neschopnost České republiky zorganizovat summit mezi Evropskou unií a Izraelem, jenž slíbila bývalá česká vláda během českého předsednictví v Radě EU. Jednání se tak týkala především rozšíření ekonomické spolupráce obou zemí. Deník Právo připomněl, že obchodní výměna se sice za posledních pět let více než ztrojnásobila, stále ale představuje jen zlomek zahraničního obchodu ČR. Praha si také podle listu dělá naděje, že přiláká do Česka firmy, které tvoří páteř izraelské ekonomiky – farmaceutické společnosti, producenty informačních a komunikačních technologií či potravinářské podniky. Premiéra na cestě doprovázela řada podnikatelů, kteří se v Tel-Avivu zúčastnili česko-izraelského podnikatelského fóra. Mimo schůzek s vrcholnými představiteli Izraele si Fischer udělal čas i na návštěvu památek obětí holokaustu. Podle Fischerových slov zahynulo během druhé světové války patnáct až dvacet jeho příbuzných. Po schůzce s prezidentem Peresem proto pobyl i u památníku obětí holokaustu Jad Vašem. V Jeruzalémě se zastavil také u Zdi nářků.

Z domova stručně

* Prahu a Brno navštívil v poslední dva červnové dny slovenský prezident Ivan Gašparovič. Byla to jeho první oficiální zahraniční cesta po znovuzvolení hlavou státu letos v dubnu. Čeští prezidenti naopak míří po svém zvolení tradičně na Slovensko. Gašparovič pochválil ČR za zvládnutí předsednictví EU a ocenil zejména úlohu Prahy při řešení plynové krize na počátku roku.

* Terezínskou deklaraci vyhlásili 30. června představitelé EU v čele s českým premiérem Janem Fischerem. Dokument, který za závěr pětidenního jednání pražské konference o holokaustu podepsalo 46 států, požaduje i restituce soukromého majetku zabaveného obětem holokaustu. V Terezíně zároveň vznikne Evropský institut odkazu šoa, který by se měl stát jedním z nástrojů boje proti rasismu, xenofobii a antisemitismu v Evropě.

Ze Slovenska

Na trenčínském Pohoda festivalu se zřítil stan a zabil člověka

Na třídenním slovenském hudebním festivalu Pohoda v Trenčíně se zřítil stan a zabil devětadvacetiletého muže, na pět desítek návštěvníků zranil. Stalo se to 18. července odpoledne, v poslední festivalový den. V areálu Pohody se v době nehody pohybovalo kolem 33 tisíc lidí. Zřícení stanu, ve kterém byly stovky lidí, zavinila silná bouřka. Těsně před nehodou organizátoři upozorňovali návštěvníky na silnou bouřku a radili jim, aby se schovali. Následně se pod náporem větru zřítila konstrukce i čtyřtunová plachta stanu. Pořadatelé největší letní slovenský festival bezprostředně po nešťastné události ukončili. Na letošním 13. ročníku vystoupily například česká zpěvačka Marta Kubišová či americká legenda Patti Smithová. Mluvčí českého ministerstva zahraničí Milan Řepka týž večer řekl, že nemá informace, že by mezi zraněnými byl občan České republiky. Pořadatelé Pohoda festivalu na svých stránkách vyjádřili soucit se zraněnými a s jejich rodinami a zřídili speciální telefonní číslo, na němž odpovídali na všechny dotazy týkající se nehody.

Levoča nově na seznamu UNESCO

Sedmým (rozšířeným) slovenským zápisem na listině světového kulturního a přírodního dědictví UNESCO je od 28. června Levoča s nejvyšším dřevěným pozdněgotickým oltářem na světě, dílem Mistra Pavla. O východoslovenské město byla rozšířena již zapsaná památka Spišský hrad a okolí.

Ekonomika

Cestovní kancelář Tomi Tour spojená s Václavem Fischerem zkrachovala

CK Tomi Tour, cestovní kancelář, na jejímž provozu se jako obchodní ředitel podílel i známý podnikatel Václav Fischer, ukončila 17. července svou činnost. Firmě údajně chyběla hotovost. V zahraničí v té době zanechala přibližně 3 400 turistů, jejichž návratu se ujaly České aerolinie společně se slovenskou pojišťovnou Union. Ta vyčíslila celkové náklady na návrat turistů zpět do České republiky na 19 milionů korun. Krach v současnosti vyšetřuje policie, protože cestovní kancelář přijímala objednávky zájezdů do poslední chvíle, ačkoli zánik firmy byl v té době již nevodvratný. Fischer tvrdí, že do poslední chvíle věřil v záchranu. Zákazníků, kteří si objednali zájezd, ale nemohli odjet, je údajně až 14 tisíc. Pojišťovně se zatím přihlásilo 10 tisíc lidí. Podle Tomi Okamury, tiskového mluvčího Asociace českých cestovních kanceláří a agentur, by měli tito lidé dostat většinu svých peněz do půl roku. Pojišťovna si zažádala Tomi Tour o seznam klientů, jimž cestovní kancelář dluží peníze, ovšem dostala pouze 3 800 jmen. Tomi Tour je podle údajů na jejích internetových stránkách pojištěna na 235 milionů korun. Majitel kanceláře Lubomír Popela neúspěšně žádal u Městského soudu v Praze o zahájení insolvenčního řízení. Tento návrh podal ještě jednou. Podle soupisu, jenž dal k dispozici je součástí Tomi Tour majetek v hodnotě 5,5 milionu, 3,5 milionu však tvoří pohledávky. V tomto roce se jedn

v Česku již o třetí zkrachovalou cestovní kancelář. V červnu ukončila činnost Balkan Travel, v červenci pak Retur.

Z ekonomiky stručně

* Na 4,3 % korigovalo 22. července Ministerstvo financí odhad poklesu české ekonomiky v letošním roce. Propad HDP zvýší podle šéfa resortu Eduarda Janoty deficit státního rozpočtu o desítky miliard korun. V polovině roku předpokládal premiér Jan Fischer schodek nejméně 150 miliard korun.

* Nezaměstnanost v ČR v červnu opět mírně vzrostla - na 8 % z květnových 7,9 %. Informace 9. července zveřejnilo Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR. Oproti předcházejícímu měsíci ztratilo práci dalších 5994 lidí a oficiálně jich je evidováno 463 555. Zvyšování míry registrované nezaměstnanosti se očekává i v příštích měsících a na přelomu roku může dosáhnout 10 %.

* V sedmi krajích ČR protestovali 29. června zemědělci proti nízkým výkupním cenám mléka. Mlékárny vykupují litr za cca šest korun, loni to bylo o třetinu víc. Pokud se situace nezlepší, hrozí farmáři vybíjením chovů hovězího dobytka.

Kurzovní lístek
3. 8. 2009 (středa)

EUR, 1 .....25.690
Kanada, 1 .....16.821
USA, 1 .....17.958

Kultura

V Karlových Varech se představil nový Forman, ocenili Malkoviche a Švankmajera

Čtyřiačtyřicátý ročník Mezinárodního filmového festivalu v Karlových Varech nabídl od 3. do 10. července celkem 232 filmů, z nich 19 ve světové premiéře. K nejočekávanějším patřila premiéra Dobře placené procházky v režijních rukou ikony české kinematografie Miloše Formana. Televizně filmové adaptace se ujal Forman spolu s Jánem Roháčem už roku 1966, rok po premiéře hry v Semaforu. Ve filmu se objevují autoři této buffo-opery Jiří Suchý a Jiří Šlitr, otcové proslulého divadla Semafor, nebo dáma československého šansonu Hana Hegerová. Letošní 20. výročí sametové revoluce si zasloužilo programovou sekci 20 let svobody. "Jsme přesvědčeni, že je záslužné a především potřebné si připomenout, že jednou z těch zásadních změn, které rok 1989 přinesl, byla svoboda vyjádřit svůj názor či tvořit podle svého talentu a schopností," odůvodnil prezident festivalu Jiří Bartoška záměr sekce na oficiálních stránkách festivalu. 44. ročník ocenil Křišťálovým glóbem světově uznávanou osobnost českého autorského filmu Jana Švankmajera za mimořádný umělecký přínos. Jako poctu festival promítl jeho slavnou alegorii Spiklenci slasti. Českým úspěchem bylo i zařazení českého snímku Kdopak by se vlka bál Marie Procházkové do sekce Dny kritiků Variety. Kritikové amerického časopisu Variety už podvanácté vybírali pro festival snímky nadějných mladých filmařů ze všech koutů světa. "Zařazení do sekce Dny kritiků Variety mi udělalo velkou radost, protože sama ve Varech chodím na filmy v této sekci," řekla režisérka Maria Procházková a dodala, že už přítomnost jejího filmu je určitým oceněním. Pohádkový snímek navíc v červnu sklidil úspěch na zlínském filmovém festivalu, kde získal Zlatý střevíček za nejlepší hraný film pro děti od mezinárodní odborné poroty pro hraný film. A kdo se prošel po červeném koberci? Hvězdou letošního ročníku byl mimo Miloše Formana, Jana Švankmajera a dalších také americký herec, producent a režisér snímku Tanečník seshora John Malkovich. Ve Varech převzal Křišťálový glóbus za mimořádný umělecký přínos světové kinematografii. Západočeské lázeňské město nadchnul španělský herec Antonio Banderas.

Zemřel Josef Lamka

Ve věku nedožitých 78 let zemřel 6. července Josef Lamka, výtvarník, scenárista, animátor a režisér. Proslavil se jako autor oblíbených televizních večerníčků O vodníku Česílkovi, Kátě a Škubánkovi a o Putování za švestkovou vůní. Rodák z Hronova absolvoval během studia oboru hračka - loutka na UMPRUM opakovaně praxi jako animátor ve studiu Jiřího Trnky. Působil také v Divadle Spejbla a Hurvínka a společně s manželkou a kolegou Jiřím Srncem založil Černé divadlo, připomněla zpráva ČTK.

Sport

Čeští tenisté jsou po výhře nad Argentinou v semifinále Davis Cupu

Obrovský úspěch si připsali čeští tenisté. Od 10. do 12. července v ostravské ČEZ Areně porazili loňské finalisty Argentince 3:2 a po 13 letech postoupili do semifinále Davisova poháru. Tam je v září čeká Chorvatsko s Ivem Karlovičem a Marinem Čiličem v sestavě. O postupu rozhodl až v závěrečné dvouhře Radek Štěpánek, který porazil Juana Monaka 7:6, 6:3 a 6:2. Výhra se nerodila snadno. Radka Štěpánka trápila zraněná noha a celý týden před čtvrtfinále byl pod dohledem fyzioterapeuta Pavla Koláře. Štěpánek byl proto nahlášen jen do sobotní čtyřhry. Po pátečních dvouhrách byl stav očekávaný - 1:1, když Tomáš Berdych porazil Juana Monaka a Ivo Minář prohrál hladce s pátým hráčem světa Juanem Martinem Del Potrem. Ovšem Berdych přemohl Monaka až v pěti setech. "Takhle jsem se při podání ještě netrápil," uznal Berdych. Přesto nastoupil společně se Štěpánkem do sobotní čtyřhry. A potvrdili, že jim to spolu v Davis Cupu jde. Proti páru José Acasuso a Leonardo Mayer vyhráli už počtvrté v řadě - tentokrát 3:0 na sety (6:1, 6:4, 6:3). Všichni však byli překvapeni, že nehrající kapitán Argentiny Tito Vasquez nenasadil do deblu Del Potra, který v Ostravě hrál v oslnivé formě. O den později to poznal Berdych, který mohl za stavu 2:1 rozhodnout o postupu. Místo toho však utrpěl nejtěžší porážku v daviscupové kariéře. Del Potro vyhrál třikrát 6:4. Kapitán českého výběru Jaroslav Navrátil se tak rozhodl nasadit do pátého zápasu Štěpánka. Ten se vzepřel zraněnému kolenu a s Monakem si chvíli dělal, co chtěl. Zdolal ho ve třech setech a odstartoval oslavy. "Takhle nehraje zraněný tenista," prohlásili na jeho adresu Argentinci. Štěpánek slíbil v emotivním projevu po zápase ostravskému publiku, že se chce vrátit na finále a porvat se o "salátovou mísu," trofej pro šampiona Davis Cupu.

Předsedou Českomoravského fotbalového svazu se stal Ivan Hašek

Půl dne trvala 27. června valná hromada Českomoravského fotbalového svazu v Národním domě v Praze na Smíchově. A delegáti na ní zvolili novým předsedou svazu Ivana Haška. Získal 167 hlasů ze 202 možných a hned v prvním kole porazil protikandidáta Ľuďka Vinše. Bývalý reprezentant a trenér byl navíc potěšen i tím, že mu delegáti posléze splnili přání a do vedení zvolili jeho spojence. Místopředsedy se stali Dalibor Kučera, Jindřich Rajchl a Miroslav Kříž. V pomyslné fotbalové vládě zasednou zástupci Sparty i Slavie a také rekordman v počtu reprezentačních zápasů Karel Poborský. Od Haškova týmu veřejnost hodně očekává. Slibuje si, že pročistí atmosféru ve fotbale. Hašek, který dlouhodobě kritizuje poměry v českém fotbale, chce změnit struktury svazu - začal u marketingové společnosti STES - a vrátit důvěru lidí ve fotbal, a tím přilákat sponzory. Podle vlastních slov bez ohledu na nového předsedu skončil u disciplinární komise její dlouholetý šéf Alexander Károlyi, který měl v minulosti s Haškem spory. První kroky nového předsedy však vedly k reprezentaci. A hned Hašek narazil. Nabídku na post reprezentačního kouče odmítl Karel Jarolím. "Chci zůstat ve Slavii, ještě asi nedozrála doba," řekl. Hašek tak řešil situaci nestandardně. Bude zároveň předsedou svazu a reprezentačním trenérem. Napravit zpackanou kvalifikaci o světový šampionát v JAR se pokusí společně s realizačním týmem, v němž jsou Michal Bílek, Luděk Klusáček, Jan Stejskal a v roli konzultanta i Karel Brückner. O kondici hráčů se bude starat Michel Dufour, se kterým Hašek spolupracoval v St. Etienne, Štrasburku i Al Ahlí. Reprezentaci čeká v srpnu přípravný zápas s Belgií. Zlomový však bude až kvalifikační zápas na Slovensku s lídrem skupiny. Na něj by se mohli do kádru vrátit zraněný záložník Tomáš Rosický, střelec Jan Koller a i šestice hráčů potrestaná kvůli mejdanu, který se odehrál po prohře se Slovenskem (1:2). Češi jsou v tabulce 3. kvalifikační skupiny na čtvrtém místě. Na vedoucí Slováky ztrácejí 7 bodů. Do Afriky postoupí přímo vítěz, na osm nejlepších z druhých míst čeká baráž.

Odstartovala první fotbalová liga. Slavia i Sparta na úvod remizovaly

Letní prázdniny jsou v polovině. Ty fotbalové v Česku skončily po 55 dnech. V pátek 24. července začala předehrávkou 1. kola nejvyšší domácí soutěž. Před výbornou kulisou, kterou vytvořilo 15 tisíc diváků, skončil nudný zápas mezi domácími Teplicemi a Spartou bez branek. Ostře sledovaný duel se hrál v Edenu, kde mistrovská Slavia přivítala Mladou Boleslav. Obhájce titulu nastoupil s šesticí nových hráčů a po nepřesvědčivém výkonu remizoval 1:1, když vyrovnal z přímého kopu po nafilmovaném pádu Jaroslava Černého náhradník a synovec trenéra Marek Jarolím. Nový ročník má jednu zvláštnost - dva týmy s názvem Bohemians. K FK Bohemians Praha ze Střížkova přibyl nováček Bohemians 1905, hrající domácí zápasy ve vršovickém Dolíčku. O název vedou oba celky spor. Fanoušci i veřejnost jako nástupce slavné Bohemky uznávají vršovický klub. Střížkovským Bohemains skončil žižkovský azyl a na Strahově podlehli Olomouci 0:2. Bohemians 1905 v pondělní dohrávce remizovali s Brnem 0:0. Druhý nováček Slovácko, které koupilo právo účasti v lize od Čáslavi, na úvod prohrálo s Plzní 2:3. Zápas však zaplněný stadion v Uherském Hradišti bavil. V Ostravě zachraňoval domácí Baník tři body proti Příbrami až v nastaveném čase. Vítězný gól na 2:1 dal Martin Lukeš. Naopak Liberec překvapivě doma jen remizoval s Kladnem 1:1. Stejným výsledkem skončil i zápas Českých Budějovic s Jabloncem.

Výsledky 1.kola: Teplice - Sparta 0:0, Slavia - Mladá Boleslav 1:1, Ostrava – Příbram 2:1, Liberec - Kladno 1:1, Slovácko - Plzeň 2:3, Bohemians/Střížkov – Olomouc 0:2, Bohemians 1905 - Brno 0:0, Budějovice – Jablonec 1:1

Ze sportu stručně

* Historický úspěch si na 96. ročníku slavného cyklistického závodu Tour de France připsal Roman Kreuziger, který skončil v celkovém pořadí devátý. Do elitní desítky proklouzl třiadvacetiletý rodák z Moravské Třebové v předposlední etapě s cílem na legendárním vrcholu Mont Ventoux. Lance Armstrong, který se vrátil k závodění po třech a půl letech, osm triumf nezískal. Celkově vyhrál Španěl Alberto Contador. Kreuziger debutoval na Tour de France loni 12. místem a letos dosáhla česk cyklistika jeho zásluhou nejslavnějším závodě největšího úspěchu.

* Obě pražská S vstoupila do boje o fotbalovou Ligu mistrů. Ve 3. předkole porazil 28. července Sparta dom řecký Panathinaikos 3:1, nímž loni vypadla. O de později remizovala Slavia Moldavsku v mistrovské čás 3. předkola se Šerifem Tira spol 0:0. V případném předkole bude nasazená, tudíž dostane lehčího soupeř než Sparta.

* Fotbalisté Olomouce vyřa dili po domácí remíze 1:1 výhře 2:0 na Islandu týmu amatérů Fram Reykjavík postoupili do 3. předkol Evropské ligy, kde se utka se skotským Aberdeenem. V stejné fázi soutěže bude hrá Liberec proti lichtenštejnskému FC Vaduz. Teplic jako vítěz Poháru ČMFS po stoupily rovnou do 4. před kola. Na soupeře tak mu čekat.

* Český fotbal čelí po aféře odposlechy dalšímu skan dálu. Policie vyšetřuje bývalého předsedu svazu Pavl Mokrého, člena výkonnéh výboru Václava Chválu a La dislava Malého. Jsou pod zřelí z trestného činu kráce daně a hrozí jim 5 až 12 l vězení. Zadržení souvisí prodejem lístků na mistrov ství Evropy, které se v ro 2004 konalo v Portugalsku.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Program papežovy návštěvy České republiky

Svatý otec Benedikt XVI. navštíví ve dnech 26.-28.9.2009 Českou republiku. Na pražské letiště by měl přiletět v sobotu 26.9. dopoledne. Poté se na Pražském hradě setká s politickými představiteli země a bude slavit nešpory v katedrále sv. Víta se zástupci řeholních komunit. Další den, v neděli 27.9., se Svatý otec vypraví do moravské metropole Brna, kde bude v dopoledních hodinách sloužit mši svatou na letišti v Brně-Tuřanech, pak se vrátí opět do Prahy, kde se setká v odpoledních hodinách se zástupci akademické obce. Poslední den papežovy návštěvy připadá na svátek sv. Václava, patrona České země. Benedikt XVI. by měl při příležitosti Národní pouti ke svatému Václavovi slavit ve Staré Boleslavi mši svatou a také se zde setkat s mládeží. Benedikt XVI. je teprve druhým papežem v historii, který Českou republiku v průběhu svého pontifikátu navštíví. Jeho předchůdce, papež Jan Pavel II., do naší země zavítal dokonce třikrát, a to v letech 1990, 1995 a 1997. Papež Benedikt XVI. však naši zemi navštívil ještě jako kardinál Joseph Ratzinger, a to 30.3.1992, kdy pronesl v pražském seminárním kostele sv. Vojtěcha přednášku Aby Bůh byl všechno ve všem: o křesťanské víře ve věčný život. Návštěva papeže Benedikta XVI. bude jeho oficiální třináctou zahraniční cestou. Návštěvě u nás předcházela pastorační cesta do Svaté země v květnu tohoto roku. Z evropských zemí navštívil zatím pouze Německo, Polsko, Španělsko, Rakousko a Francii.

Nové motu proprio usiluje o hledání jednoty s lefebvristy

Ve svém listu Ecclesiae unitatem, podepsaném 2.7.2009 a vydaném dnes "motu proprio" ("z vlastního popudu"), se Svatý otec Benedikt odvolává na úkol papeže střežit jednotu církve a připomíná situaci kolem Kněžského bratrstva sv. Pia X. (FSSPX), zvláště nedovolené biskupské svěcení, které arcibiskup Marcel Lefebvre udělil čtyřem kněžím 30.6.1988. Papež Jan Pavel II. na to reagoval 2.7.1988 založením Papežské komise "Ecclesia Dei", aby "spolupracovala s biskupy, s dikasterii Římské kurie i se všemi zúčastněnými a usilovala o dosažení jednoty církve s kněžími, seminaristy, řeholníky a řeholnicemi, kteří jsou jakýmkoli způsobem napojeni na bratrstvo Mons. Lefebvra a přejí si setrvat v plné jednotě s nástupcem sv. Petra." Svatý otec dále připomíná své poslední motu proprio Summorum pontificum ze 7.7.2007, kterým rozšířil možnosti používání misálu z r. 1962, i rozhodnutí, kterým v lednu tohoto roku sňal ze čtyřech nelegálně vysvěcených biskupů exkomunikaci, aby tak "odstranil překážky... otevřenému dialogu a pozval biskupy i celé Bratrstvo sv. Pia X. k navrácení se do plné jednoty církve." Potvrzuje ale své stanovisko, zopakované též v březnu, že "otázky dogmatického rázu nebyly dosud vyřešeny" a proto bratrstvo "nemá v církvi kanonický status a jeho kněží nemohou právoplatně vykonávat žádnou službu." Právě pro naukovou povahu otázek, které mají být při jednáních s FSSPX vyřešeny, se papež Benedikt XVI. rozhodl, a to právě v den 21. výročí založení, převést Papežskou komisi "Ecclesia Dei" pod Kongregaci pro nauku víry a jejím předsedou nadále jmenovat prefekta zmíněné kongregace, kterým je v současné době kardinál William Joseph Levada. Svým listem, píše Benedikt XVI. v závěru motu proprio, chce "projevit otcovskou péči směrem k FSSPX a usilovat o znovunalezení jednoty církve." U příležitosti změn v organizaci a vedení komise Ecclesia Dei zaslal též papež Benedikt XVI. osobní dopis kardinálu Daríovi Castrillón Hoyosovi, který stál doposud v jejím čele.

Papežova nová encyklika, "Láska v pravdě", se věnuje sociálnímu učení

Na tiskové konferenci ve vatikánské Aule Jana Pavla II. byla 7.7.2009 představena nová encyklika papeže Benedikta XVI. Caritas in veritate ("Láska v pravdě"). Svatý otec ji podepsal o slavnosti sv. Petra a Pavla, 29.6.2009. Svatý otec se vyjadřuje k integrálnímu lidskému rozvoji v lásce a pravdě. Jde o sociální, politickou a ekonomickou problematiku a úlohu církve v dnešní společnosti. Obsah tvoří šest kapitol o těchto tématech: poselství encykliky Populorum progressio; lidský rozvoj v naší době; bratrství, ekonomický rozvoj a občanská společnost; rozvoj národů, práva a povinnosti, společenské klima; spolupráce v rámci lidské rodiny; rozvoj národů a technika. Jedná se o třetí encykliku papeže Benedikta XVI. – po Deus caritas est (2005) a Spe salvi (2007). Protože se věnuje sociální oblasti, staví ji to zároveň do tradice zahájené papežem Lvem XIII. encyklikou Rerum novarum v r. 1891; dosud posledním sociálním dokumentem se o sto let později stala encyklika Centesimus annus Jana Pavla II.

Papež Benedikt XVI. se setkal s americkým prezidentem Barackem Obamou

Téměř 40 minut trval soukromý rozhovor mezi Benediktem XVI. a Barackem Obamou. Jejich první setkání proběhlo v pátek 10. 7. 2009 v odpoledních hodinách ve Vatikánu. "Je to pro mě velká čest," byla první slova amerického prezidenta. Na otázku Svatého otce odpověděl, že zasedání G8 v italské Aquile bylo velmi plodné. 44. prezidenta USA uvítal ve Vatikánu nejprve prefekt Papežského domu mons. James Harvey. Pak následovalo setkání s kardinálem Tarsiciem Bertonem, státním sekretářem Vatikánu. Rozhovor se Svatým otcem probíhal v papežově knihovně. Prezident Obama Benediktu XVI. daroval štolu, která od roku 1988 do roku 2007 ležela na ostatcích českého rodáka a prvního svatořečeného biskupa Spojených států, kardinála Jana Nepomuka Neumanna. Svatý otec při této příležitosti věnoval prezidentu Obamovi novou encykliku Caritas in veritate a dokument Dignitas personae.

Podle zpráv České biskupské konference

Povoláni k lásce

Katecheze Benedikta XVI. při generální audienci 8.července 2009

Drazí bratři a sestry! Moje nová encyklika *Caritas in veritate*, která byla včera oficiálně představena, se inspiruje pro svou základní vizi úryvkem z listu svatého Pavla Efesanům, kde Apoštol hovoří o jednání podle pravdy a v pravdě. Právě jsme ho slyšeli: *Ale spíše žijme podle pravdy a v lásce, a tak porosteme po všech stránkách v něho, v Krista, který je naše hlava* (4,15). Láska v pravdě je tedy základní podněcující silou pro opravdový rozvoj každé osobnosti i celého lidstva. Proto se kolem principu „caritas in veritate" točí celá sociální nauka Církve. Jen s láskou osvícenou rozumem a vírou je možné dosáhnout objektivních kritérií rozvoje založených na lidské i humanizující schopnosti. Láska v pravdě „je princip, kolem kterého se točí sociální nauka Církve, princip, který nabývá operativní formy v orientačních kritériích" (č. 6). Encyklika uvádí hned v úvodu dvě základní kritéria: spravedlnost a obecné blaho. Spravedlnost je nedílnou součástí oné lásky uskutečňované *činem a do opravdy* (1 Jan 3,18), ke které vyzývá apoštol Jan (srov. č. 6). A „milovat každého znamená chtít jeho dobro a účinně o ně usilovat. Vedle blaha individuálního je zde blaho spojené se sociálním životem jednotlivců... Bližního milujeme tím účinněji, čím více usilujeme o obecné blaho". Jsou dvě operativní kritéria, spravedlnost a společné blaho; díky tomuto druhému nabývá láska sociálního rozměru. Každý křesťan - říká encyklika - je povolán k této lásce, a dodává: „Institucionální cesta je cesta lásky" (srov. č. 7).

Tak jako jiné dokumenty učitelského úřadu také tato encyklika přejímá, dále rozvíjí a prohlubuje analýzy a úvahy Církve o sociálních tématech, které představují životní zájem pro lidstvo našeho století. Zvláštním způsobem navazuje na to, co napsal Pavel VI. před více než čtyřiceti lety v *Populorum progressio*, milníku v sociálním učení Církve, ve kterém velký papež vytyčuje rozhodující stále aktuální linie pro komplexní rozvoj člověka a moderního světa. Světová situace, jak široce ukazuje zpravodajství posledních měsíců, trvale představuje nemalé problémy a „skandál" do nebe volajících nerovností, které přetrvávají i přes úsilí v minulosti vyvíjené. Na jedné straně se rýsují znamení těžkých sociálních a ekonomických nerovností; na druhé straně se volá z mnoha stran po neodkladných reformách, aby se zastavila nevyrovnanost v rozvoji národů. Fenomén globalizace může v tomto směru představovat reálnou možnost, ale k tomu je důležité, aby ruku v ruce postupovala také hluboká obnova mravní a kulturní a odpovědné rozlišování při rozhodování, jak dosáhnout obecného blaha. Lepší budoucnost pro všechny je možná, jestliže bude založena na opětovném přijetí základních etických hodnot. Nezbytné je nové ekonomické plánování, které vymezí rozvoj globálním způsobem, založeným na etické odpovědnosti před Bohem a na pojímání lidské bytosti jako Božího tvora.

Encyklika samozřejmě nezamýšlí nabízet technická řešení pro široké sociální oblasti dnešního světa - to není v kompetenci učitelského úřadu Církve (srov. č. 9). Připomíná proto hlavní principy, které se jeví jako nezbytné pro zajištění lidského rozvoje v nejbližších letech. Mezi nimi na prvním místě je pozornost věnovaná lidskému životu, který pokládá za střed každého opravdového pokroku; jsou to: úcta a právo na náboženskou svobodu vždy přísně spojená s rozvojem člověka; zavržení prometheovské vize lidské bytosti, která se pokládá za tvůrce vlastního osudu. Bezmezná důvěra v technologickou potenci by se nakonec projevila jako iluzorní. Potřebujeme lidi poctivé jak v politice, tak v ekonomice, kteří by byli upřímně zaměřeni k obecnému blahu. Zvláště pak, když se podíváme na naléhavé potřeby světa, je třeba upřít pozornost veřejného mínění k dramatu hladu a zabezpečení potravy, což se týká významné části lidstva. Drama takových rozměrů apeluje na naše svědomí: je nutné ho řešit rozhodnutími, eliminovat strukturální příčiny, které ho vyvolávají, a podpořit zemědělský rozvoj nejchudších zemí. Jsem si jist, že tato cesta solidarity k rozvoji nejchudších zemí jistě přispěje k vypracování projektů na řešení aktuální globální krize. Nepochybně je třeba pozorně přehodnotit roli politické moci států v době, kdy de facto existují omezení jejich suverenity v důsledku nových mezinárodních ekonomicko-obchodních a finančních souvislostí. Na druhé straně nesmí scházet odpovědná účast občanů v národní a mezinárodní politice díky obnovenému úsilí dělnických asociací povolaných znovu vybudovat součinnost na místní i mezinárodní úrovni. Prvořadou roli na tomto poli sehrávají také sdělovací prostředky, které mohou umožnit dialog mezi různými kulturami a tradicemi.

Chceme-li programovat rozvoj nenakažený dnes hojně rozšířenými dysfunkcemi a deformacemi, vyžaduje to ode všech vážné zamyšlení nad samotným smyslem ekonomie a jejího cíle. Vyžaduje to stav ekologického zdraví planety; žádá si to kulturní a morální krize člověka, která se evidentně vynořuje ve všech částech zeměkoule. Ekonomie potřebuje pro své správné fungování etiku; potřebuje znovu získat důležitý přínos principu bezúplatnosti a „logiky daru" v tržní ekonomice, kde nemůže být jediným pravidlem zisk. To vša je možné jen díky úsilí všech, ekonomů, polit ků, výrobců i konzumentů a předpokládá t formaci svědomí, což klade nároky na morál kritéria při zpracovávání politických a ekono mických projektů. Správně se z mnoha stra ozývají výzvy, že práva předpokládají také oc povídající povinnosti, bez kterých vzniká riz ko, že práva se změní v libovůli. Stále více s opakuje, že je třeba, aby celé lidstvo změnil životní způsob, v němž se povinnosti jednoh každého vůči prostředí vážou k povinnoster vůči lidské osobě chápané jak sama o sobě, ta ve vztahu k druhým. Lidstvo je jen jedna rod na a plodný dialog mezi vírou a rozumem může jen obohatit tím, že učiní efektivnější dílo lásky v sociálním prostředí a vytvoří př měřený rámec pro podnícení spolupráce mez věřícími a nevěřícími ve sdílené perspektiv úsilí o spravedlnost a mír ve světě. Jako ve doucí kritérium pro tuto bratrskou vzájemno udávám v encyklice principy subsidiarity solidarity v jejích těsném vzájemném propo jení. Konečně jsem mezi všemi často tak šir kými a hlubokými problematikami dnešníh světa naznačil nezbytnost politické světov autority právně řízené, která by se řídila zm něnými principy subsidiarity a solidarity a byl by pevně orientovaná na realizaci obecnéh blaha při respektování velkých morálních na boženských tradic lidstva.

Evangelium nám připomíná, že člověk nen živ jen samým chlebem: hlubokou žízeň svéh srdce nemůže ukojit jen materiálními statk Lidský horizont je nepochybně vyšší a širš proto každý rozvojový program musí sledov vedle materiálního růstu také duchovní rů lidské osoby, která je obdařena jak duší, ta tělem. To je pak integrální rozvoj, na který s sociální nauka Církve vytrvale odvolává, ro voj, který má své orientační kritérium v poc něcující síle „lásky v pravdě".

Drazí bratři a sestry, modleme se, aby tak tato encyklika mohla lidstvu pomoci cítit s jako jedna rodina pověřená uskutečnit na svě spravedlnost a mír. Modleme se, aby věřic kteří pracují v sektoru ekonomiky a politik poznali, jak důležité je jejich koherentní sv dectví o evangeliu ve službě, kterou prokazu společnosti. Zvláště vás vyzývám k modlitb za hlavy států a vlád G8, které se v těch dnech setkávají v Aquile. Z tohoto důležitéh summitu mohou vzejít užitečná rozhodnutí orientace k opravdovému pokroku všech n rodů, zvláště těch nejchudších. Svěřme tyt úmysly mateřské přímluvě Marie, Matky Cí kve a lidstva.

L'Osservatore Romano, 9. července 200

Setkání s Bohem ve vězení

Torsten Hartung: Ze života v temnotách do života ve světle

Když Torsten Hartung po mši svaté vstal a šel dopředu k mikrofonu, aby podal svědectví o Božím milosrdenství, bylo mi jasné, že jsem se zmýlila. Není to ten zamračený, odměřeně působící muž přede mnou, kterého jsem pokládala za Hartunga, když farář mluvil tímto směrem. Po čtrnácti letech vězení, není divu, myslela jsem si. Ten, který nyní šel dopředu, byl však náramně vesele vyhlížející, štíhlý muž s výraznou tváří. Usmíval se. Jeho svědectví jsem s napětím naslouchala nyní i později při osobním rozhovoru.

Torsten Hartung se narodil v roce 1962 ve východoněmeckém Schwerinu. On a jeho tři sourozenci vyrůstali v nevěřící rodině plné násilí. Jak mi vyprávěl, jeho rodiče nikdy nezakusili lásku, a proto ji také nemohli dále předávat. Stále se odehrávaly manželské hádky. Po jedné takové hádce se sedmiletý Torsten vrátil domů s roztrhaným chlebníkem. Čím více se malý chlapec snažil bránit před výbuchem matčiny zlosti, tím více dostával výprask, až měl oteklé oko a z ucha a nosu mu tekla krev.

Věty jako „Nikdy jsme tě nechtěli!“ a „Všechno je tvoje vina!“ a „Zabiju se a je to kvůli tobě!“ dopadají na chlapce. Když matka otočí plynovým kohoutkem, ozve se v něm poplašný signál: Tady je to nebezpečné. Nedbá na matčiny facky a pokouší se kohoutek zavřít. Nakonec slyší matčina slova: „Jdu se oběsit a bude to tvoje vina.“ Vyrazí z kuchyně a běží na schody. Pověsit se, provaz, tedy vzít nůž, uvažuje v rychlosti chlapec. Vezme malý nůž a běží za matkou. Na půdě stojí již matka na stoličce se smyčkou na krku. Pokusy vylézt k matce a přeříznout provaz se nedaří. Zoufale pižlá na druhém konci provazu. Tu uslyší ostrá slova: „Přestaň, ta šňůra patří Müllerům.“ Tu chlapec pochopí, že matka sebevraždu jen předstírá kvůli špatnému svědomí.

Kdo si myslí, že tím hrůzy toho dne skončily, je na omylu. Když se otec vrátil domů, matka žádá, aby syna za jeho údajně neslýchané chování potrestal. A tak dostane Torsten ještě jeden výprask. Ten den zcela umřela jeho důvěra k matce. Od této chvíle ji jen nenávidí.

„Tato událost měla pro můj další vývoj rozhodující význam,“ vysvětluje Torsten. Agrese a nekontrolovaný hněv, který v domě panuje, určují od toho dne jeho chování: ve škole je šaškem a provokatérem afér. Jelikož se mu nedostává lásky, chce alespoň vzbudit pozornost. Jsou na něho stížnosti, což vede k dalšímu domácímu násilí. Čím více bití dostává, tím více chce také bití rozdávat. Každému svému soku dává najevo: „Chceš-li nade mnou vyhrát, musíš mě zabít!“

Jeho další léta vyplňují výprasky, krádeže a lži. V patnácti letech ho po jedné rozepři otec vyhodí z domu. Po několika nocích na lavičkách v parku se Torsten vrátí domů a vysvětlí rodičům, že se o něho musí podle zákona starat až do 18 let. Vztahy jsou od té doby blízko bodu mrazu.

V 18 letech je poprvé odsouzen za krádež k 10 měsícům vězení. V druhém případě je to již rok a deset měsíců, v třetím případě za násilí a zranění dostane tři roky.

V roce 1983 se s jednou dívkou přestěhuje do jiného města. Domnívá se, že tak uteče dosavadnímu způsobu života. Ale svůj příběh si nese s sebou jako závaží. Duševní blokády mu nedovolí složit zkoušku. V roce 1985 předstírá útěk do západního Německa, dá se chytit a počítá s tím, že po politickém zatčení bude odsunut. To se mu po patnácti měsících podaří. Prohlásí, že má dobré kontakty s organizací pro lidská práva, a je skutečně vykázán na Západ.

Píše se rok 1990. Jeho každodennost ovládají deprese a pocit nesmyslnosti. Je mu všechno jedno a on sám je také všem lhostejný. Vzpomene si na Fausta a ďábla. Je to reálné? Existuje ďábel? Jestliže ano, může mít moji duši. Na oplátku žádá od Zlého, aby se měl 18 měsíců jako král.

A skutečně. Dostane se do kontaktu s organizovanými zločinci. Má „obstarávat“ luxusní auta a předávat je do Ruska a do arabských zemí. Věc se dá do pohybu. Torsten zná dva zloděje aut a sám pracuje na logistice celého „podniku“. Organizuje plynulé dodávky včetně padělaných smluv o pojištění.

Při tomto podnikání vydělává týdně 150 000 DM. „Všechny dveře se přede mnou otevíraly, ale uvnitř se ozývala tím větší prázdnota, čím více peněz jsem vydělával,“ tak dnes popisuje svou tehdejší situaci. Stane se hlavou gangu a nikoho o tom nenechává na pochybách. Ale je tu jeden, jmenuje se Dieter jako Torstenův otec, a ten zpochybňuje jeho pozici. Aby bylo jasné, že tady má právo mluvit jen jeden, a aby obnovil kázeň ve skupině, Torsten v Rusku Dietera zastřelí. Strašné!

Jako by se nic nestalo, jede za tři týdny s přítelkyní na Malorku. V kostele v San Salvadoru, kam vstoupili při jednom výletu, pocítí zcela neznámé bezpečí a teplo. Na vývěsce čte děkovný dopis za vyslyšenou modlitbu. Napíše také na lístek svou modlitbu: „Přeji si život ve štěstí“, protože déšť peněz, který na něho padá, ho šťastným nedělá. Příští den při letu větroněm havaruje. Je to vlastně smrtelný pád, ale jako zázrakem přežije. Jeho nevěřící přítelkyně mu vysvětluje, že Bůh má s ním asi jiné plány... Čí slova to vlastně byla?

O tři týdny později všechno skončí. Ve Švédsku ho zatkne Interpol a eskortuje do Německa. Jako hlava gangu se ihned ocitne na samotce, kde stráví devět měsíců a dva dny. Vidí jenom dozorce, kteří mu přinášejí jídlo. „Bylo to nesnesitelné?“ ptám se. „Nikoliv. Byla to bohatá doba milosti!“ vysvětluje mi Torsten. „Začal jsem trpět, ale nemohl jsem nikam dojít, žádné tváří v tvář, žádný vztah k Bohu. Všechno na mě padalo zpět. Začal jsem si klást otázky: „Proč se tak vlastně chovám?“ Tak si začal psát deník a hledal odpovědi na svůj životní příběh. Po pěti letech - celkem prožije šest let vyšetřovací vaz-

by a probíhá s ním celkem šest procesů - se domnívá, že konečně ví, kým je.

„Nebylo to jednoduché, co jsem nakonec viděl. Nepotkal jsem totiž v životě horšího člověka, než jsem sám." Poznává následky zlého zacházení od násilných rodičů, tedy svou roli oběti. Ale uznává také, že je sám pachatelem. Vidí zranění, která stokrát způsobil druhým. „Vina, kterou jsem viděl, drtila moji duši."

Velikonoce 1998. Ve vězení se promítá film o Ježíši Kristu. Torsten si napsal do deníku: „Ježíši, dej mi také druhou šanci. Daruj mi nový život!" Krátce nato 15. května je v jeho cele strašné vedro a on zakryje okno prostěradlem. Plátno se lehkým průvanem přitiskne na okenní mříž. Torsten spatří kříž a říká Ježíši: „Jestliže jsi, daruj mi nový život. Podívej se, jaký život jsem měl. Bolí mě, že jsem druhým způsobil bolest."

Torsten Hartung se svou manželkou Klaudií

Má před sebou z dětství vzpomínky na zranění, která sám utrpěl, ale připomínají se mu i ta, která sám způsobil. „Podívej se," říká Ježíši, „rozhodoval jsem o životě a smrti, stavěl jsem se nad Tebe. Je mi to líto!" a začne plakat. Výkupné slzy.

Najednou uslyší jasně a zřetelně: „Ano, já vím!" Ulekne, strne, začne se třást, ale ví zcela jasně: - To byl hlas Boží, hlas Božího milosrdenství. Bůh všechno ví. Zná můj život, moje myšlenky, vinu mých rodičů a moji velkou vinu. „Můj celý obraz světa, moje měřítka hodnot z dřívějšího života v tomto okamžiku splývají."

Když vyjde další den na vězeňský dvůr, je svět zcela jiný. Nebe je nádherně modré, mraky mají tak krásné tvary, zeleň stromů je tak intenzivní. Směje se a má radost ze sedmikrásky, kterou si utrhne. „Proč jsem si toho dříve nevšímal? Protože na mně ležel závoj hříchů. Ale Bůh mi ho 15. května sňal."

Ale pro ostatní spoluvězně se pominul, asi se zbláznil. Opravdu, Bůh ho převrátil naruby, od smutné skutečnosti k nádheře stvoření. Sociální pracovník, který tuší, co se s Torstenem děje, mu přinesl Bibli. Zpočátku nevěděl, co s ní.

Stále ho zaměstnávala otázka: Co se stalo toho 15. května? Když jednou ležel na kavalci, Bibli v ruce, slyší stejný hlas: „Vezmi ji a otevři!" Torsten to udělá a čte: „Když uznáme, že se dopouštíme hříchů, on nám hříchy odpustí a očistí nás ode všeho zlého, protože je věrný a spravedlivý" (1 Jan 1,9). Je to odpověď? Je všechno odpuštěno? „Nebyl jsem malým hříšníkem. Tři měsíce jsem se pokoušel najít v Bibli odpověď."

V lednu 1999 opět tentýž hlas: „Vezmi a otevři!" Torsten čte: „Byli jste mrtví pro své poklesky a hříchy... Milostí jste spaseni skrze víru. Není to vaší zásluhou, je to dar Boží. Dostáváte to nikoliv pro své skutky, aby se nikdo nemohl chlubit..." (Ef 2).

Ze smrti k životu. Rozumem to není možno vysvětlit. Torsten již nemá žádné pochybnosti. „Byl to den pravdy. Zavolal jsem svého obhájce, protože jsem chtěl složit své životní přiznání," vzpomíná si.

Při oznámení rozsudku hrálo toto přiznání svou roli. Nedostal doživotí, ale 15 let. Torsten však nemá pochybnosti, že Bůh mu tímto mírnějším rozsudkem dává novou šanci. Protože se mu započítává vyšetřovací vazba, zbývá mu ještě něco více než 8 let vězení. V této době se Torsten připravuje na křest. Ale v jakém vyznání? Když se zabýval dějinami a naukou Církve, bylo mu jasn

„Pro mě bylo jednoduché vidět, že c Petra, kterého nastolil Ježíš, až do Jar Pavla II. je to jedna červená nit. V to okamžiku mi bylo jasné, že se dá pokřtít v katolické církvi."

„Jak sis byl tak jistý, že slyšíš Bo hlas?" zeptala jsem se ho. „Byl to vžc stejný hlas. Vždy jsem se také ptal: Líbí se to Bohu, nebo ne?" Duchov doprovod mu nechybí, Bohu dík Nejdříve je to jeden starý kněz, který m udělil křest a biřmování a později h také sezdá, a pak matka Veronika, pře stavená jednoho kontemplativního řád v Marseille, které napsal a která m posílá duchovní pokyny. Mimo studuje intenzivně Bibli a životopis svatých.

V červnu 2000 je Torsten ve věze pokřtěn. Matka Veronika mu dá jak duchovní křestní matka jméno Pe Maria. Spoluvězni ho při slavnosti kř provázejí. V prosinci 2001 se zasvěcu Neposkvrněnému Srdci Panny Mari Ještě ve vězení prosí o pokyn, jak úlohy se má po propuštění ujmout. O pověď zní: „Vrať se tam, kde jsem se tebou setkal."

Po čtrnácti letech ve vězení předčasně propuštěn na svobodu. Sto venku bez práce a bez střechy nad hl

vou. Ujme se ho nejdříve jedna křesťanská žena. Torsten adresuje Ježíši otázku - Co mám nejdříve podniknout? Jedna přítelkyně ho pozve, aby jel s poutníky do Medjugorje. Tam se Matka Boží zjevuje od roku 1981 mladým lidem, slyší od ní. Po krátkém váhání, nemá totiž vůbec peníze, se rozhodne, že přijme cestu jako dárek. A prosí Boha, aby mu tam ukázal další kroky.

Cesta málem ztroskotá. Pasová kontrola zjistí, že patří stále mezi hledané osoby. Omyl se však vysvětlí. Aby vysvětlil poutníkům důvod zdržení, vypráví jim později svůj životní příběh. Jihokorejský kněz, který skupinu doprovází, pozve Torstena do své vlasti, aby tam vydal svědectví o svém životním obrácení.

Po velmi dojemném pobytu v Medjugorje odjíždí Torsten do Koreje. Jak tam během tříměsíčního pobytu poznal svou nynější ženu, je obdivuhodný příběh, který budu vyprávět jindy. Již ve vězení prosil Torsten Boha, aby mu pomohl nalézt modlící se katolickou ženu. Také Klaudie, Korejka, prosila Boha o věřícího manžela. Každopádně Boží řízení není možno při tomto korejském pobytu přehlédnout. Tak se vzali a v prosinci 2007 zasvětili své manželství Matce Boží.

Pokud jde o nynější Torstenovu činnost, je třeba říct toto: Skutečně se vrátil tam, kde poznal Boha. „Pracuji v jednom nápravném ústavu pro mladistvé s 350 vězni. Dva dni tam působí jejich vlastní duchovní a já působím tři dny. Ve zbylém čase studuji teologii, abych se stal učitelem náboženství a mohl samostatně živit rodinu." Zatím žije Torsten se svou ženou ze sociální podpory.

„Jak přistupuješ k mladým?" ptám se. „Nejdříve je doprovázím, aby mohli poznat svá vlastní zranění. Jejich jednání je výrazem hlubokých zranění z dětství. Většinu z nich tíží drogy, agrese, alkohol a trpí depresemi. Je důležité jim pozorně naslouchat, zavést je do jejich dětství, aby se na ně podívali," vysvětluje mi.

„Další krok je poznat, že oni sami jsou pachatelé. A pak je nutné obojí emoce spojit: Můžeš si vzpomenout, jak ses cítil, když jsi to jako dítě prožíval? - ptám se ho. - A umíš si představit, jak se cítili lidé, kterým jsi činil totéž? Měli stejné pocity jako ty.

To spojení pocitů otevírá svědomí. U většiny je jen emocionální úhor. A ten je třeba zavlažit, aby se zazelenal a rozkvetl. Pak se probudí vědomí viny a přijde ke slovu Bůh."

„Mluvíš s nimi o Bohu?" ptám se. „Samozřejmě, kluci to také přijímají, zpočátku ovšem skepticky. Ale pak nastoupí s Bohem na jednu loď a mohou prožít zázraky ve svém životě."

„Kolik těch mladých je?" „Kolem 40 ve věku mezi 14 a 20 lety. To, co prožili v dětství, je strašné. Je tu jeden, který spáchal vraždu v 15 letech, ale byl již jako dítě mlácen sochorem. To, co spáchali, většinou sami prožili. Nic jiného nepoznali," dodává soucitně.

„Cílem není jen doprovázet je na cestě sebepoznání a poznání Boha, ale také jim ukázat a otevřít perspektivu po propuštění. S dílem Dona Boska hledáme pro propuštěné místo pro vyučení.

Nutně potřebujeme dům, kde bychom ubytovali mladé po propuštění, dům milosrdenství. Tam by měli žít tito mladí lidé ve struktuře podobné rodině, modlit se a pracovat pod heslem: Vítej u nás doma. Zde je nová rodina. Něco kolem dvanácti, protože při větším počtu by se ztrácela struktura rodiny a stala by se z domu jen ubytovna, a to by nebylo dobré. Kdybychom přitom mohli s Veronikou převzít roli otce a matky, bylo by to velmi dobré. K tomu založili sdružení, které se jmenuje „Maria ti pomáhá" a je církevně schválené. Mají již dobrozdání ministerstva a biskupa.

A jaká je role Klaudie? Obdržela od biskupa misijní úkol pro Německo: „Když se Torsten dostane do situace, kdy není vůle Boží jasná, modlím se o dar rozlišování duchů. Mimo to se modlím u mládeže ve věznici," říká s radostí velice čistou němčinou. „Je to moje modlící se páteř," doplňuje Torsten a dodává: „Manželství je vzájemné doplňování. Klaudie se jmenuje Tšang Hi - rozumná žena. Já mám v sobě určitý nerozum a ona to musí svou rozumností vyrovnávat. Jak je vidět, Bůh je velice praktický."

Jak důležitá je Torstenova práce pro „jeho" vězení, je zřejmé z toho, jak se s úsměvem naklání k mikrofonu a říká: „Je to věznice Regis, to znamená totéž co král. Za zdmi jsou skryty královské děti. Bůh říká: - Když se hříšník obrátí, zazní v nebi andělský sbor. Protože ve vězení sedí velcí hříšníci - jaký je to potenciál pro nebeské sbory! Když Bůh říká: Když hřích je velký, je milost převeliká - pak za těmito zdmi je skryt nesmírný potenciál milosti. Modlete se za nás!"

Proč má Torsten takové zážitky, proč ne já? - může se někdo ptát. Jestliže se muž s takovým životním příběhem může obrátit, cítí, jak ho Bůh miluje, a zakusí jeho milosrdenství, není to velká útěcha a Boží znamení pro nás všechny? Je tomu tak, jen když jdeme Bohu vstříc: pro rodiče, jejichž děti sešly na špatnou cestu, pro lidi, kteří si myslí, že jsou nenávratně postiženi špatnými zkušenostmi, pro všechny, kteří se domnívají, že jsou beznadějný případ.

Alexa Gaspariová
Vision 2000 - 3/2009

Učiň mě, Pane, nástrojem, ať zářím,
ať zářím tvým pokojem.

Kde dusí nenávist, ať lásku vnášim,
kde tiskne bezpráví, ať křivdy snášim,
ať smírem spojují, kde dělí hádky,
ať pravdou přemáhám omyl a zmatky.

Učiň mě, Pane, nástrojem, ať zářím,
ať zářím tvým pokojem.

Ať vírou postavím hráz pochybnostem,
ať propast zoufalství překlenu mostem,
kde vládne temnota, ať světlo křesám,
se všemi smutnými ať v tobě plesám.

Učiň mě, Pane, nástrojem, ať zářím,
ať zářím tvým pokojem.

Požehnej, Pane můj, mé snaze přímé:
víc než být potěšen, chci těšit jiné,
víc než být pochopen, druhé chci chápat,
víc než být milován, chci lásku dávat.

Učiň mě, Pane, nástrojem, ať zářím,
ať zářím tvým pokojem.

Kdo dává, dostává, mnohem víc přijme,
kdo ztrácí, nalézá sebe i jiné,
kdo bližním odpouští, sám milost pozná,
ba ani smrt mu víc nebude hrozná.

Učiň mě, Pane, nástrojem, ať zářím,
ať zářím tvým pokojem.

Sv. František z Assisi
Kancionál č. 928

Česká Misie v Chicagu Vás srdečně zve na

VÝROČNÍ PIKNIK

v neděli 30.srpna 2009

v lesní rezervaci

„NATIONAL GROVE“

Zahrada č.4

27.ulice a Des Plaines Ave. - North Riverside
od 11.00 dopoledne do setmění

v 10.30 dopoledne přímo na pikniku
ČESKÁ MŠE SVATÁ S ČESKÝMI ZPĚVY

Dále následuje dobrá zábava při tradičních národních melodiích.

K poslechu, zpěvu a tanci hraje:

Taneční Muzika Evžena Peroutky ALFA a hosté:

* **kytarové trio**
* **dívčí duo a dívčí trio**
* **divadelní komorní kvartet**
* **lidový vypravěč Jožka**

Bude připraveno výborné občerstvení:

- tradiční bramboráky, domácí jaternice, teplé uzeniny, pečivo všeho druhu, dobře chlazené české i americké pivo

Nebude chybět bohatá tombola.

Těšíme se na Vaši návštěvu.

V případě velmi špatného počasí se piknik koná v Klubu České misie (nový kostel)
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČEVELA

Agent

„Mluvíme česky"

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.
1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)
LaGrange Park, Illinois 60526
Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail
FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line
E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbakenfs@mycingular.blackberry.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

NEDĚLE
s Lanžhotčankou

Česká misie v Chicagu Vás zve na
neděli 6.září 2009

Do střediska České misie
9415 Rochester Ave.
Brookfield, IL 60513

v 10.30 a.m. česká mše svatá v kostele
známé české kostelní písně hraje

Lanžhotčanka
dechová hudba z Moravy

po mši svaté na zahradě vedle kostela
k poslechu, zpěvu a tanci koncertuje

Lanžhotčanka

Občerstvení a nápoje budou připraveny.
Vezměte si s sebou skládací židličky.

Vroucí vzpomínka

Letos 2.září 2009 uplyne již pět let,
kdy nás opustil milovaný manžel,
otec a dědeček pan

Josef Hrudkaj

narozený v Tuří Remetách na Podkarpatské Rusi.
Jeho popel je uložen na hřbitově
Královny Nebes v Hillside, IL

Mše svatá za něho bude obětována 5.září 2009
v 6.30 večer v kostele České misie v Brookfildu.
Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou s námi.

S láskou věrně vzpominají

Anežka Hrudkajová, manželka
syn Tony s rodinou
dcera Anežka s rodinou

ČESKÁ SÍŇ KARLÍN
Vás srdečně zve na
ČESKÝ PIKNIK
v sobotu 22.srpna 2009
Karlin Hall and Club
5304 Fleet Ave,
Cleveland, OH

Hudba:
1 – 4 p.m. Hronek Czech Band
4 – 8 p.m. Frank Moravčík

Výborné české jídlo.

Piknik je pod střechou,
takže nám nevadí, když bude pršet.

Donation: $5.00

Pro informace volejte: 216 - 883 - 4760

Voice of Cleveland
WHKW 1220-AM
Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.
Host: Joe Kocab
Listen on the Internet:
www.whkwradio.com (Eastern time)

Jerry Jirák
Vás zve k poslechu hudby
z naší vlasti
na rádiové stanici 1450 AM
v neděli v 9.00 a.m.
a na Internetu www.wcev1450.com
a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

VOLBY 2009

Občané České republiky mohou volit zastupitele do Poslanecké sněmovny Parlamentu Česk republiky na Generálním konzulátu České republiky v Chicagu ve dnech 8. a 9.října 2009

Dne 9. července 2009 prezident republiky Václav Klaus vyhlásil volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky rozhodnutím publikovaným pod č. 207/2009 Sb.

Základní zásady hlasování občanů České republiky do Poslanecké sněmovny Parlamentu

I. Kdo může volit:
Právo volit má každý občan České republiky, který v den voleb dosáhne věku nejméně 18 let.

II. Místo konání voleb:
Hlasování občanů České republiky v cizině bude probíhat na zastupitelských úřadech České republiky v zahraničí, t.j. na velvyslanectvích a generálních konzulátech České republiky. Nebude možné volit na honorárních konzulátech. Osobní účast při hlasování je podmínkou, korespondenční hlasování zákon neumožňuje.

III. Kdy se bude volit:
Státní volební komise v souladu s volebním zákonem stanovila pro konání voleb na zastupitelských úřadech v teritoriu USA dva dny - čtvrtek 8. října a pátek 9. října 2009. Hlasování začíná ve 14.00 hodin a končí ve 21.00 hodin místního času.

IV. Koho budeme v zahraničí volit:
Voliči v zahraničí budou hlasovat pro kandidáty Královéhradeckého kraje. Tento kraj byl pro hlasování v zahraničí v souladu s volebním zákonem určen losem. Informace o těchto kandidátech uveřejníme po vytvoření kandidátky zde.

V. Jaké podmínky musí volič splňovat:
Na zastupitelských úřadech České republiky v zahraničí mohou ve volbách do Poslanecké sněmovny hlasovat dvě skupiny voličů:

První skupinou jsou státní občané České republiky zapsaní do zvláštního seznamu voličů vedeného zastupitelským úřadem.
Do tohoto zvláštního seznamu mohou být zapsáni ti státní občané České republiky, kteří
- podají na příslušném zastupitelském úřadu písemnou žádost o zápis do zvláštního seznamu voličů,
- předloží originál, popř. ověřenou kopii platných dokladů potvrzujících totožnost (cestovní pas, občanský průkaz) a bydliště v územním obvodu zastupitelského úřadu, kde má být zapsán do zvláštního seznamu (např. místní řidičský průkaz, nájemní smlouva, účet za odběr energií, apod.)*

Žádost musí být doručena nebo předána zastupitelskému úřadu nejpozději 40 dnů přede dnem voleb (tzn. **nejpozději do 30. srpna 2009**). Pro žádost o zápis do zvláštního seznamu voličů vedeného zastupitelským úřadem není žádný předepsaný formulář.
Vyplněnou žádost spolu s kopiemi relevantních dokumentů lze též zaslat poštou na adresu:
Consulate General of the Czech Republic
205 North Michigan Avenue, Suite 1680
Chicago, IL 60601

Je třeba upozornit na skutečnost, že v případě zápisu do zvláštní seznamu voličů vedeného zastupitelským úřadem v zahraničí, buc tento volič automaticky vyškrtnut ze stálého seznamu voličů ved ného obecním úřadem, v jehož územním obvodu má místo trvalé pobytu. Pokud by tento volič potom v budoucnu chtěl volit na úzer České republiky, bude nutné žádat zastupitelský úřad o vyškrtn ze zvláštního seznamu voličů. Tento zastupitelský úřad voliči vyc o vyškrtnutí ze zvláštního seznamu voličů potvrzení.
Pokud jste byli zapsáni ve zvláštním seznamu na Generální konzulátu České republiky v Chicagu pro volby v roce 200 tento zápis je zachován i pro volby 2009.
Doporučujeme Vám nicméně, abyste si ověřili správnost zápisu tomto seznamu.
Upozorňujeme občany, kteří jsou zapsáni ve zvláštním seznam GK Chicago a neplánují volit na tomto úřadu, aby požádali o v škrtnutí ze zvláštního seznamu či o vydání voličského průkazu.

Druhou skupinu tvoří voliči hlasující na zastupitelském úřac na voličský průkaz.
Voličský průkaz vydá voliči, který nebude moci volit ve volební okrsku, v jehož stálém seznamu voličů (popř. zvláštním seznam vedeném zastupitelským úřadem) je zapsán, na jeho žádost obe ní úřad v České republice podle místa trvalého pobytu voliče r území České republiky (popř. zastupitelský úřad ČR v zahranič pokud volič bude zapsán ve zvláštním seznamu voličů vedené tímto zastupitelským úřadem).
Volič může požádat o vydání voličského průkazu ode dne vyhl šení voleb,
- a to písemným podáním opatřeným ověřeným podpisem volič doručeným nejpozději 7 dnů přede dnem voleb tomu, kdo zvlášt seznam vede (nejpozději do 1. října 2009),
- nebo osobně do okamžiku uzavření zvláštního seznamu (ne později do 6. října 2009).
Obecní nebo zastupitelský úřad předá voličský průkaz voliči anel jej voliči zašle nejdříve 15 dnů přede dnem konání voleb (tzn. Ne dříve 23. září 2009). To znamená, že zmíněné úřady do této dol pouze přijímají žádosti o vydání voličského průkazu. Voličský průk opravňuje hlasovat v jakémkoliv zvláštním volebním okrsku v zahr ničí a samozřejmě v jakémkoliv volebním okrsku na území ČR.

Potřebné doklady:
Volič je povinen před hlasováním předložit k prokázání totožnosti státního občanství České republiky **platný cestovní, diplom tický nebo služební pas České republiky, anebo cestovní pr kaz, nebo platný občanský průkaz.**

Důležité upozornění:
neprokáže-li volič svou totožnost a státní občanství České rep bliky, nemůže mu být hlasování umožněno.

Podrobné informace pro volby v zahraničí jsou na:
http://www.mvcr.cz/clanek/volby-do-poslanecke-snemovny-parlamentu-cr.aspx.
Dotazy můžete zasílat: chicago@embassy.mzv.cz

Ústředna Moravských Spolků v Chicagu
Vás srdečně zve na

JUBILEJNÍ 70. MORAVSKÝ DEN

Lanžhotčanka
dechová hudba z Lanžhota

Neděle 13. září 2009

Mše svatá -10:00 am Program - 2:00pm

Na novém místě: Lithuanian World Center
14911 127th Street, Lemont, IL. 60439

Dar $15 za osobu.

Sobota 12.září 2009

Taneční zábava - 8:00 pm

Hraje kapela Lanžhotčanka
a D. J. Speedster

Pro více informací volejte (708) 795-7790 nebo navštivte naši webovou stránku:
www.UnitedMoravianSocieties.org

Tajemství kněžství

Papež Benedikt XVI. by chtěl vyhlášením „Roku kněží" především „podpořit úsilí kněží o duchovní dokonalost". K tomu je důležité opět správně chápat „roli a poslání kněze v Církvi a v současné společnosti". Právě těmito otázkami se zabývá biskup Dr.Andreas Laun. Všímá si otázky, co nám o kněžství říká Písmo, a nachází odpověď především v tajemství kněžského povolání. Tím navazuje na požadavek papeže, že kněz nesmí „hlásat sám sebe", nýbrž je povolán, aby „přinášel světu Boha". „Bůh je všechno ve všem a jediné bohatství, které si lidé přejí najít v knězi."

Katolický kněz je právě tak tajemný, nepochopitelný, a přece také přitažlivý jako celá katolická církev. Církev nejmenuje funkcionáře, nýbrž světí kněze vkládáním biskupských rukou. „Světí", to znamená, že mu na základě povolání a jeho jasného souhlasu podobného tomu, který vyslovila Maria, předává zcela Boha. Toto svěcení, pro cizí tak nevysvětlitelné, bere Církev zcela vážně a s přesvědčením: skrze ně vzniká „jiný člověk", který svou odlišnost již nikdy nemůže ze sebe setřást. Svěcení je umožněno křtem. Přitom se Církev osměluje navzdory k současným gender-teoriím omezit kněžské svěcení výlučně na muže a do toho si nenechá ani v nejmenším vůbec mluvit, nemůže být otevřená k žádnému kompromisu! Co by měl křesťan především vědět o kněžství? Především to, co o něm stojí v Písmu.

Povolání

Je to především jeho povolání, jak je to popsáno již ve Starém zákoně. U Jeremiáše čteme: *Stalo se ke mně slovo Hospodinovo: Dříve než jsem tě vytvořil v životě matky, znal jsem tě, dříve než jsi vyšel z lůna, posvětil jsem tě, dal jsem tě národům za proroka* (Jer 1,4n). To není v rozporu s pozdějším kněžským svěcením, obrací to však pozornost k tajemství vyvolení: Bůh zná a miluje člověka *od věčnosti* (srov. Jer 31,3). A je tomu skutečně tak, že tato volba má své místo daleko před narozením: nezvolil se sám kandidát. Stát se knězem není jeho nápad jako při jakémkoliv jiném povolání. Ani biskup není ten, kdo ho *vyvolil*, i když je jeho úkolem zkoumat také jeho lidské schopnosti a slabosti. Ale podstatnou otázkou, na kterou musí biskup odpovědět, je: Je tento kandidát povolán od Boha?

Je to jen Bůh, který povolává, tomu nás učí i Nový zákon na mnoha místech. *Potom vystoupil na horu, povolal k sobě ty, které sám chtěl, a oni přišli k němu* (Mk 3,13). A ještě zřetelněji: *Nikoliv vy jste si vyvolili mne, ale já jsem si vyvolil vás a určil jsem vás k tomu, abyste přinášeli užitek a váš užitek aby byl trvalý* (Jan 15,16n). O tomto svém vyvolení musí kněz vědět, pak nikdy neřekne, že je „jenom člověk jako každý druhý"! Přirozeně, je jím, ale musí také říct: „Nejsem ničím tak jako člověkem!", ale navíc je tím, koho povolal Bůh. Tak jako pro každého jiného křesťana pro něho platí: „Poznej svou důstojnost!" (Lev Veliký) Svou důstojnost musí poznat tak jako uznat, že je jen „služebník neužitečný", i když učinil všechno, co měl učinit (srov. Lk 17,10n).

Protože kněz byl vyvolen k tomu, aby žil svůj život v následování Krista, proto musí sám sebe vydat jako jeho Mistr: za všechny lidi, svým tělem a svou krví, všemi svými dary, všemi roky svého života, jednou provždy!

Když hlouběji domyslíme toto sebeodevzdání, narážíme na tajemství lásky a také na sebeodevzdání nevěsty ve stejném světle, jak viděli proroci vztah Boha ke svému národu (srov. Iz 61,10; 62,5). Jen z tohoto hlediska je možno opravdu zdůvodňovat celibát, nikoliv proto, „aby měl kněz více času" nebo „aby ho v noci nerušily děti" nebo jinými „výhodami" nebo uštěpačnými poznámkami, které krouží kolem postavení „starého mládence". Je možno ho chápat pouze jako sňatek, jako zvláštní formu onoho povolání všech lidí k lásce, jak o něm píše Jan Pavel II. v listě *Familiaris consortio* (č. 11).

Výmluvy a zrada

K Božímu povolání patří také toto: Neplatí žádné výmluvy. *Nato jsem odpověděl: Ach, Panovníku Hospodine, nevím, jak bych mluvil. Jsem přece chlapec. Ale Hospodin mi řekl: Neříkej: Jsem chlapec. Všude, kam tě pošlu, půjdeš a všechno, co ti přikážu, řekneš* (Jer 1,6n). I když příběh Jonáše nemusí být historický, říká Jonáš totéž!

Žádná svobodná vůle? Máme sklon se tak domnívat, pokud bohužel nečteme: *Nevyvolil jsem si vás dvanáct? A přece jeden z vás je ďábel. Tím myslel Jidáše, syna Šimona Iškariotského. Ten totiž, jeden ze Dvanácti, ho měl zradit* (Jan 6,70).

Posvátná hrůza

Často je v Písmu řeč o tomto: Jestliže mne pronásledovali, i vás budou pronásledovat. Církevní dějiny ukazují, že pronásledování byla a jsou častá a krutá, učedníci mají důvod ke strachu. Kromě toho existuje ještě jiná úzkost, pokud ji tak můžeme nazvat, která je dokonce pro povolaného žádoucí: hrůza, která člověka přepadá v Boží blízkosti, tak jak ji pocítil Mojžíš, když stál na „posvátné půdě" u hořícího keře (Ex 3,6). A přece, obojí tato úzkost spolu souvisí: *Přemlouvals mě, Hospodine, a já jsem se dal přemluvit. Zdolal jsi mě a přemohl* (Jer 20,7). A následují slova, která jsou všechno jen ne příjemná: *Po celé dny jsem jen pro smích, každý se mi vysmívá... Hospodinovo slovo mi přináší jen potupu a pošklebky po celé dny* (Jer 20,7.8). Vyjádřeno dnešními slovy: „To mám za to!" I Jeremiáš cítí pokušení utéci, ale nemůže, ne nepodobně jako Jonáš, neboť: *Řekl jsem si: „Nebudu ho připomínat, už nebudu v jeho jménu mluvit, avšak je v mém srdci jako hořící oheň, je uzavřeno v mých kostech, jsem vyčerpán tím, co musím snášet, už nemohu dál"* (Jer 20,9).

Ne, už nemohl dál, tento nešťastný, a právě proto šťastný prorok! Byl to jen zvláštní Jeremiášův osud? Ano i ne, svým způsobem může takto smýšlet

každý kněz, více nebo méně. Pavel mluví podobně: *Že hlásám evangelium, tím se nemohu chlubit. To je mi uloženo jako povinnost a běda, kdybych nehlásal!* (1 Kor 9,19)

Jeremiášova ohně a nucení svatého Pavla asi nebude ušetřen žádný kněz, ani v den jeho svěcení. Svatý František Saleský popisuje svoje pocity bezprostředně před svým svěcením v dopise jednomu příteli: On, František, se blíží se strachem k onomu strašnému dni, před kterým pociťuje ten nejstrašnější nepokoj, jaký kdy zažil, tak „nebezpečné" mu připadá to, dát svým slovem podstatu tomu, kterého drží ve svých rukou, kterého, „ani andělé nemohou pojmout". „Strašná odpovědnost" kněze, která mu zdálky nepřipadala tak strašná, nyní zblízka ho děsí.

A přece, i Jeremiáš a Pavel by dali Saleskému za pravdu, když dodává: „Ostatně jsem plný radosti a jásotu, že mohu dát důstojnou odpověď Pánu, který mě předešel svým posláním a svěřil službu."

Žádný strach

„Nebojte se, odvahu!" byla první slova, která pronesl Jan Pavel II. k zástupu po svém povolání na Petrův stolec.

Tím vyslovil to, co říká Bůh lidem a zvláště svým vyvoleným stále znovu a znovu po celé dějiny: Nebojte se ani své neschopnosti, ani svých slabostí, ani svých nepřátel, kteří ostatně mohou zabít jen tělo (srov. Mt 10,28). A proroku Jeremiášovi Bůh řekl: *Neboj se jich, protože já jsem s tebou, abych tě zachránil. Výrok Hospodina. Pak Hospodin vztáhl ruku, dotkl se mých úst a řekl mi: Tím vkládám svá slova do tvých úst. Dnešního dne tě ustanovuji nad národy a říšemi. Máš rozvracet a podvracet, ničit, bořit, stavět a sázet* (1,8n). *Ty však přepásej svá bedra, povstaň a vyřiď jim všechno, co jsem ti přikázal Jen se jich neděs, jinak tě já naplním děsem z nich. Učinil jsem té dnes opevněným městem, sloupem železným, bronzovou hradbou nad celou zemí proti králům judským, proti jejich velmožům, proti jejich kněžím a proti lidu země. Budou proti tobě bojovat, ale nic proti tobě nezmohou, neboť já budu s tebou a vysvobodím tě, je výrok Hospodinův* (Jer 1,17n). K těmto slovům je možno připojit mnohá další, něco zcela nového k nim však přidat nelze.

Naplněn jistotou

Kněz má být naplněn svatou směloství, hlubokým přesvědčením z poselství a modliteb proroků, že Bůh může prolomit nebesa (srov. Iz 63,19) a vyslyšet prosby, jak to popisuje Jan v Prologu! Od té doby platí ve smyslu neočekávaného vyslyšení: *Od věků ucho neslyšelo a lidské oko nespatřilo, že by jiný bůh mimo tebe učinil něco pro toho, kdo na něj čeká* (Iz 64,3).

Kněz musí, snad jinými slovy, ale se stejným nadšením a přesvědčením být schopen říct těm, se kterými se setkává: *Jen se ptej na dřívější časy, které byly před tebou, od chvíle, kdy Bůh stvořil na zemi člověka. Ptej se od jednoho konce nebes ke druhému, zda se stala tak velká věc anebo bylo o něčem takovém slýcháno. Zda kdy slyšel lid hlas Boha mluvícího z prostředku ohně, jak jsi slyšel ty, a zůstal na živu, nebo zda se pokusil nějaký bůh přijít a vzít národ ze středu jiného národa zkouškami, znameními, zázraky a bojem, pevnou rukou a vztaženou paží, velkými hroznými činy, jak to vše učinil s vámi Hospodin, váš Bůh, v Egyptě tobě před očima. Tobě bylo odhaleno poznání, že Hospodin je Bůh a mimo něho není žádný jiný* (Dt 4,32-35). Kněz musí být schopen říct jako Mojžíš: *Najde se jiný národ, jemuž jsou bohové tak blízko, jako je nám Hospodin, náš Bůh, když k němu voláme?* (Dt 4,7) Běda knězi, když jen na okamžik podlehne duchu doby a myslí si, že „všechna náboženství jsou svým způsobem stejná"! Současně si musí být vědom: „Místo Boží blízkosti" je svatá Církev, která není svá, ale je Ježíše Krista, a proto je svatá.

Kněz musí být mužem, který je přesvědčen o nesrovnatelné jedinečnosti evangelia, který o tom mluví z celé duše, z celého srdce a ze všech svých sil!

Pro kněze je Církev nepřehlédnutelné, zářící a vytoužené „město na hoře". Znamením všech znamení, které nese poselství jemu svěřené, je zmrtvýchvstání (srov. Sk 13,30), historická a jedinečná událost o Tom, který vlastní silou neboli silou Boha, což je u Něho totéž, opustil hrob a od té doby po celou věčnost „sedí po pravici Otce".

Opřen o takové skutečnosti může kněz mluvit jménem Božím, nikoliv tak, že se snaží šířit „své osobní názory", nýbrž tak, že poslouchá Ducha pravdy (Jan 4,23), kterého Ježíš Kristus předal své Církvi v tomto světě a v dějinách tak zmatených skrze otce lži (Jan 8,44).

Plná moc slova „in persona Christi"

Jestliže lidi stojící mimo dráždí a provokuje slovo o „neomylnosti Církve", pak ještě pohoršlivější jsou pro ně svátostná slova, když je kněz vyslovuje a přitom „přívlastňovací" zájmeno „moje" ho skutečně ztotožňuje s Kristem: *Toto je moje Tělo* říká kněz Ježíšovým jménem a přitom má ve jménu víry na mysli: Tento nenápadný kousek chleba, tento hlt vína je skutečně a doslova Ježíšovo Tělo a jeho skutečná Krev. Toto tajemství - co by mělo být tajemstvím, ne-li toto - je středobod života Církve. Právě „k tomu" přijal kněz svěcení! Slavnostní bohoslužba v kráse prostoru, nádob, rouch a hudby připomíná svým způsobem budoucnost a krásu nebes.

Ale ani taková mše, jakou slavil kardinál Francois-Xavier Nguyen Van Thuan v komunistickém vězení, není o nic méně krásnější: „Se třemi kapkami vína a jednou kapkou vody v holé dlani jsem slavil den co den mši svatou. To byl můj oltář, moje katedrála. Tak jsem nacházel pravý lék pro svou duši a pro své tělo: lék nesmrtelnosti, abych nezemřel, ale měl život věčný v Kristu Ježíši, jak to říká svatý Ignác Antiošský. Při každém tomto slavení jsem mohl rozpřáhnout paže, stejně tak, jako bych byl přibit na kříž s Ježíšem. Mohl jsem s ním pít trpký kalich. Každý den při vyslovení konsekračních slov z celého srdce a z celé duše se upevňovala nová smlouva, věčná smlouva mezi Ježíšem a mnou skrze jeho Krev, která se směšovala s mojí." A kardinál Thuan dodává: „To byly nejkrásnější mešní slavnosti mého života."

Biskup Andreas Laun, Salcburk
Kirche heute 7/2007

Velká světová akce

„Mariánský pastorační program"

Z promluvy na Světovém modlitebním dni k Panně Marii, Matce všech národů, v Kolíně nad Rýnem 31. května 2009

Jako plně mírumilovný přínos, kterým mohou přispět všichni lidé dobré vůle, a jako přípravu pro dogma, pro světový mír, prosí Matka Boží o MODLITBU a o šíření svého OBRAZU. Této přípravě dala sama jméno. Nazvala to *„Velká světová akce"* (11.10.1953) nebo *„Dílo vykoupení a míru"*(1. 4. 1951).

Že Matka Boží označuje šíření svého obrazu a své modlitby za *„Dílo vykoupení a míru"*, může být pro někoho na první pohled překvapující. Ale ten, kdo ví, že Mariino poslání spočívá v tom, aby nás vedla k Ježíši, našemu Vykupiteli, ke svátostem a tím k vnitřnímu míru, ten bude mít radost, že může spolupracovat na takovém díle vykoupení a míru.

Takto jsem to správně pochopil tehdy, když jsem na jedné misijní cestě z Panamy do Nikaraguy při nástupu do letadla daroval jedné stevardce obrázek s modlitbou. Přišla pak k mému sedadlu a zeptala se mě před startem, zda by se mohla vyzpovídat. Když obsloužila všechny cestující, přišla a vyzpovídala se. Pak zářila štěstím do té míry, že nakazila i kolegyni, která se rovněž chtěla vyzpovídat. Neumíte si představit moje překvapení. Pochopil jsem jednou provždy: je to Matka Boží, která otevírá srdce svých dětí pro milost vykoupení.

Proto každý z nás, i dítě, může přitom spolupracovat a nabídnout přátelsky dárek všem bratřím a sestrám - ať už věřícím nebo nevěřícím.

Toto velkolepé *„Dílo vykoupení a míru"* (1. 4. 1951) viděla matka Ida v podobě nádherného obrazu s miliardami sněhových vloček a glóbem: *Tak jako sněhové vločky poletují nad celým světem a přikryjí ho tlustou bílou peřinou, bude se nad celou zemí vznášet modlitba a obraz se vtiskne do srdcí všech národů. Jako sníh roztaje a vsákne do země, tak srdce lidí, kteří se budou každý den modlit mou modlitbu, vstřebají Ducha Svatého.* (1. 4. 1951)

V přesvědčení o nesmírné důležitosti této světové akce pracovala vizionářka až do konce svého života neúnavně, aby rozeslala obrázek s modlitbou do celého světa. Přitom se cítila často neschopná, a Paní ji jednou povzbudila: *Ty máš strach? Uvidíš, ze se ti modlitbu podaří rozšířit velice snadno* (15. 4. 1951).

Maria přebírá veškerou odpovědnost (4. 4. 1954).

Ale i pro nás, milí přátelé zde v aréně, platí výzva Matky všech národů ke spolupráci:

A nyní hovořím k těm, kteří chtějí zázrak: S velkým nadšením a horlivostí se pusťte do mírového díla, pracujte na vykoupení. Dočkáte se zázraku! (1.4. 1951) *Pomáhejte všemi prostředky a usilujte o šíření mého poselství* (15. 6. 1952). *Tato akce není určena jedné zemi, ale všem národům* (11. 10. 1954). *Všichni mají na ni právo. Zaručuji ti, ze se svět změní* (29. 4. 1951). *Ať obraz a modlitbu šíří kláštery* (20. 3. 1953). *Ať je modlitba šířena v kostelích pomocí moderních prostředků* (31. 12. 1951). *Tak přijde na svět Paní všech národů. Od města k městu, od země k zemi. Tato jednoduchá modlitba vytvoří jedno jediné společenství* (17. 2. 1952).

Mezitím byla modlitba přeložena do více než 70 řečí a miliony obrázků s modlitbami se dostaly do četných zemí na všech kontinentech.

V průběhu let přišly do svatyně v Amsterodamu četná krásná svědectví o obráceních, dokonce o uzdraveních nemocných a o jiných zázracích, které se udaly, protože lidé díky modlitebnímu obrázku mohli poznat osobně Marii jako svou Matku.

I kardinálové a biskupové putovali do Amsterodamu a podávali při mezinárodních modlitebních dnech svědectví o působení milosti ve svých diecézích.

Mezitím se milostný obraz nachází i četných kostelích a kaplích. V mno zemích pečují věřící o to, aby obraz p toval a přicházel „na návštěvu" na kra kou nebo delší dobu do rodin, modlite ních skupin, do farností, klášterů, šk věznic...

K jeho vystavení na veřejných m stech, jako jsou kostely, nemocnice ne školy, je samozřejmě zapotřebí opat povolení kněze nebo příslušné odpově né osoby.

„Dejte se do díla s ohnivým zápalem

Jak nádherný je to úkol spolupracov na této světové akci, připravovat věř na vyhlášení dogmatu, o kterém Mat Boží slibuje:

Až bude vyhlášeno poslední mariáns dogma, poslední dogma v mariáns historii, pak daruje Paní všech náro světu mír, pravý, opravdový mír(31. 1954).

Miliardy lidí nevědí nic o Ježíši, své Vykupiteli, a o moci Kříže. Velká čá lidí neví, že Maria je jejich zcela osob Matkou. Můžeme si to zodpovědět? celé zeměkoule, od nejvýchodnější Japonska až k západní Kanadě, od ne severnější Sibiře až k jižním cípů Ohnivé země ví civilizovaný svět z m dií o nebezpečích, která ohrožují živo kterých denně přibývá a denně nás dě Ale jsme bezradní a neznáme řešení.

Matka Boží však řešení má. Dává ná znovu - jako kdysi ve Fatimě – n omylný záchranný plán. Dává nám př snou strategii. Svěřuje svým dětem - j by tomu mohlo být jinak - světovou ak záchrany a míru a mají být do ní naši misijním zápalem zapojeny všechny n rody.

My katolíci, kteří to víme a můžeme chápat, máme tedy velkou odpovědno Národy nám mohou později říct: *Co,*

jste věděli? Vy jste věděli, jak zabránit velké světové katastrofě, a vy jste nám nic neřekli?

O zázračné medailce víme, že během deseti let se jich mezi národy rozšířila jedna miliarda. S modlitebními obrázky Paní všech národů by to bylo možné uskutečnit během jednoho týdne. Potřebovali bychom jen harmonickou spolupráci s biskupy a kněžími, kteří by využili sdělovací prostředky, které máme k dispozici. Právě k tomu vyzývala Paní všech národů, když nám řekla: *Ať je tato modlitba šířena v kostelích pomocí moderních prostředku..., aby lidé mohli být zachráněni před zkázou, úpadkem, neštěstími a válkami* (31. 12. 1951).

Zde je noční snímek čínského milionového města Hongkongu. Tak mnoho světel, tak mnoho lidí. A ve všech jejich dušich chce bydlet Bůh! Každého jednotlivě z nich stvořil. Každý z nich je povolán k tomu, aby Boha miloval z celého srdce. Záleží na nás katolících, abychom jim zanesli Marii jako jejich Matku - ona pak otevře jejich duše pro Ducha Svatého.

Zde je působivý snímek New Yorku. Když 11. září 2001 došlo k nečekanému teroristickému útoku na dvojčata, která lehla popelem, během několika málo dnů bylo rozdáno 10 000 obrázků s modlitbou. Každý je rád přijímal, zvláště vojáci poslaní do Iráku - a všichni ujišťovali jednohlasně: *Ano, to je to, co potřebujeme, abychom byli uchráněni od úpadku, neštěstí a války!* V ENTW, největší katolické televizi, kterou přijímá 60 milionů domácností, se modlili tehdy každou hodinu amsterodamskou modlitbu.

Zázrak nového rozkvětu Církve nastane nepochybně i v Evropě a na všech kontinentech. Ale musíme všichni s přesvědčením a s celým nasazením spolupracovat na šíření milostného obrázku a jeho modlitby, na uskutečnění „světové akce", kterou nám darovala Maria, Matka všech národů. Touto cestou, která se jmenuje Maria, která se jmenuje MATKA, chce Bůh přivést všechny národy k míru.

Paul Maria Sigl
Podle Gebetstag zu Ehren Mariens, der Mutter aller Völker, 31. května 2009, Kolín nad Rýnem

Panna Maria Matka všech národů

Modlitba:

Pane Ježíši Kriste,
Synu Otce,
sešli nyní svého
Ducha na zem.
Dej, ať Duch Svatý
přebývá
v srdcích všech národů,
aby byly uchráněny
před zkázou,
neštěstím a válkou.
Kéž Matka všech národů,
blahoslavená Panna Maria,
je naší Přímluvkyní.

Amen.

MLADÝM

Tak si představte

Tak si představte: přišlo mi úmrtní oznámení, tedy, že můj veliký kamarád Jenda náhle zahynul a že má pohřeb, pozítří, doslova, na Olšanských hřbitovech v hodinu třetí po poledni!

To byla pro mne rána do hlavy. Jenda - vždyť jsem s ním před týdnem mluvil na náměstí a měli jsme fůru skvělých plánů alespoň na deset let! Co se mu vůbec mohlo stát? „Zahynul náhle." A dál ani slovo. Volám k němu - to je zbytečné, tam to nikdo nebere - konečně, vždyť žil sám. Volám ke všem známým. Nevědí nic víc než já! Tak se snad dozvím něco na pohřbu.

Pohřeb ale vám to byl divný, smutný, přátel mnoho, nikdo nic nevěděl, jen všichni poraženi smutkem, s tázavými pohledy, lidi, tak prázdno, pouze mlčení, obřad strohý, řekl bych suchý. Takhle se pohřbívá kamarád? Takhle se vyprovází věrný, veselý, obětavý člověk? Vždyť jsme spolu od první třídy prožili tolik, tolik krásných a veselých zážitků, a věrné přátelství to bylo, celý život. Kdo mu vůbec zařizoval pohřeb? Zavalila mne hořkost - a nejen mne. Úplně jsme se shlukli. Přece to nemůžeme nechat. Sotva jsme hodili hrst země a tu malou kytičku na rakev v hrobě - shlukli jsme se aspoň my nejbližší známí, kamarádi, a teď jsme opodál a pak v blízké kavárně začali vzpomínat.

Ale i v té kavárně, jako už předtím u hrobu, se stále a vlezle mezi nás pletlo takové divné individuum.

To je dneska svět, hrozné! Pase se na našem smutku, nebo je to necudný novinář, který napíše spoustu nesmyslů, znetvoří do přitažlivého klepu pravdu o našem Jendovi a o dobrém přátelství.

To se nás dotklo a znechutilo tak, že jsme i tu kavárnu vyklidili a dali si spich pozítří u hrobu - a tam se s ním věrně rozloučíme.

Co byste řekli, ten den a hodinu u hrobu bylo zase to divné individuum!

Budete zvědavi - jo, to jsem vám neřekl - jak vypadala a proč byla ta osoba všeobecně protivná! Ona totiž ta bytost byla celá zamotaná do obvazů, obličej, ruce, hotová mumie - jako kdyby přišla znázornit nějakou katastrofu. - To, že zemřel náhle? Ale pročpak přišlo k poctivému rozloučení v takovéhle maškarádě a přitom čmuchat mezi námi? Pást se na naší bolesti. Není to nějaký úchyla? Nebo co vůbec?

Za týden jsem znovu u hrobu, rád bych jej upravil. Alespoň kousek věrnosti. A on se tam ten zloduch potlouká okolo hrobu.

To už mne dokonale rozpálilo a hrubě jsem se obrátil jemu rovnou do tváře - tedy do těch ošklivých bílých obvazů. Vztekle zařvu: - (promiňte)

„Co tu chcete? Co tu děláte? Je to snad váš známý? Je to slušné se tady potloukat? Děte pryč, než si vás dám zjistit!" No sypal jsem toho na něj fůru.

A najednou ztuhnu. Ona ta bílá zafačovaná koule promluvila.

„Pepíku, ty jsi mě nepoznal? Ale vážně, ty jsi mě opravdu nepoznal a vůbec nikdo z vás? Jak se tu toulám a poslouchám, teprve se dozvídám věci - o sobě. Nikdy jsem se nemohl domáknout pravdy zrovna o sobě. Lidi ti podkuřují, lichotí nebo lžou. Teď, jak jste o mně tady vedli řeči, jsem se alespoň část pravdy o sobě dozvěděl. Víš, alespoň trochu vím, kdo jsem, a ne, co si o sobě myslím!"

Podařilo se mi vzpamatovat, abych aspoň vykoktal: „Co je to, Jendo za šaškovinu? Proč nás takhle taháš za nos?"

Z bílé koule se ozvalo: „Žádná šaškovina! Já opravdu prožil autohavárii, a proto jsem tak zafačovaný a slepený k nepoznání. Když jsem se jakžtakž v nemocnici probral, zjistil jsem, že vedle mne leží člověk taky po autohavárii úplně neznámý, bez příbuzných a přátel, a dokonce mě jméno i příjmení jako já. Tak jsem mu, jak znáš moje tajné nitky, dal vypravit pohřeb na svůj náklad a přišel si poslechnout - protože úmrtní oznámení jsem dal rozeslat po všech známých - také tobě - a slyšel jsem jednou o sobě čirou pravdu - a o to mi jde! Tak teda odpusť a pojď se mnou na kafe. Já už dokonce kromě řeči mohu také pít."

To je totiž příběh člověka, který nutně potřeboval vědět o sobě pravdu, protože si nechtěl nic namlouvat. Cítil, že jde o to, aby byl opravdivý, a odvážně se postavil před zrcadlo pravd.

P.Jiří Reinsberg, Karmelitánský kalendář 200

Duchovní svaté přijímání

Z katechismu víme, že vedle křtu vodou existuje také křest touhy. Ten spočívá v opravdové touze po pravdě a milosti Boží. Za určitých okolností může křest touhy nahradit svátostný křest a způsobit jeho účinky. Tak existuje kromě svátostného svatého přijímání také přijímání touhy. Spočívá v hluboké žádosti po spojení s Kristem. I ono za určitých okolností nahrazuje svátostné přijímání a způsobuje jeho účinky. Spojuje nás vnitřně s Ježíšem, rozmnožuje náš život milosti a pomáhá nám lépe žít jako Boží děti a Ježíšovi přátelé.

I. Duchovní svaté přijímání nám pomáhá v našem vnitřním životě

Když svůj zrak ustavičně obracíme k Ježíši, poznáváme v jeho světle všechno to, co se odráží v nás v rozvoji našeho duchovního života.

1. Získáváme od Ježíše sílu k překonávání překážek, které nám brání v naší cestě ke ctnosti. V míře, v jaké zůstáváme spojeni s Ježíšem, jsme chráněni proti pokušením a hoří v nás neuhasitelný plamen svaté lásky.

Naše srdce hoří jako v učednících, kteří šli s Ježíšem do Emauz.

Duchovní přijímání nás podněcuje, abychom co nejčastěji přistupovali k svátostnému přijímání.

Když se ocitneme v situaci, že nemůžeme přistoupit k svátostnému přijímání, získává naše duše duchovním přijímáním útěchu, sílu a milosti.

2. Když sdílíme s Ježíšem svůj život během dne, zůstane s námi i večer.

Když jsme žili svůj život s Kristem a v Kristu, budeme moci v náruči Ježíšova Srdce také naposled vydechnout.

Všechno naše utrpení i smrt se spojí s Kristovým utrpením a mrtí a stanou se jeho součástí.

3. Protože duchovní přijímání přináší duši tolik milostí, musíme ho přijímat co nejčastěji. Již ráno při probuzení se s Pánem máme duchovně spojit pomocí duchovního svatého přijímání.

a) Během dne při práci i při odpočinku máme toto spojení co nejčastěji obnovovat. Máme zůstat s Ježíšem spojeni jako oděv, který nás zahřívá, jako prsten, který nosíme na ruce.

b) Myšlenky nevěsty spěchají stále za ženichem, myšlenky dětí za rodiči, myšlenky přítele za přítelem.

Tak mají naše myšlenky spěchat stále za Ježíšem, aby obnovovaly naše duchovní spojení s ním.

c) Pak se můžeme modlit spolu s nevěstou z Velepísně: *Můj Miláček je můj a já jsem jeho.*

Tak jako svatý Josef žil s Ježíšem, i my máme s Ježíšem žít, s ním se modlit a s ním pracovat a podřídit mu celý náš život.

II. Způsob a forma duchovního svatého přijímání

Nejjednodušší způsob spočívá v tom, že duše v krátkých střelných modlitbách vyjadřuje svou touhu po Ježíši, např:

Ježíši, přijď ke mně!

Pane, ty víš všechno, ty víš, že Tě miluji.

Jako jelen po vodním pramenu, tak touží má duše po Tobě.

Vhodné jsou také jednotlivé prosby Otčenáše, invokace z litanií ke Jménu Ježíš a k Božskému Srdci.

1. Ke sjednocení s Ježíšem dochází při rozjímání o Božím slově:

a) Čteme úryvek a přemýšlíme, co nám tím chce Ježíš říct. Rozjímáme o něm jako o Božím Synu, jako Vykupiteli, prosíme ho a děkujeme mu za jeho milosti.

b) Rozjímáním o Božím slově se dotýkáme Spasitele a pociťujeme, jak z něho vychází uzdravující a očišťující síla.

2. Ježíš říká: *Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.* Když se tedy někdo připojuje k takovému společenství, dochází i ke spojení s Ježíšem. Kristus daruje sebe společenství apoštolů, společenství Církve a daruje se především společenství lidí, kteří se shromáždili v jeho jménu.

3. K duchovnímu spojení s Ježíšem dochází službou bratřím, kteří jsou v nouzi. Ježíš říká: *Co jste učinili jednomu z nejmenších mých bratří, mně jste učinili.* Láskou k bližním můžeme osvědčit svou lásku k Ježíši. V bližním, které milujeme, můžeme najít Ježíše.

V bratřích a sestrách, kteří trpí, nás potkává Kristus a prosí nás o naši lásku. Čím více milujeme Ježíše v bližních, tím více se nám Ježíš může zjevit a darovat.

P.Anton Sorg O.Carm.
Dienst am Glauben 2/2009

Můj Pane a můj Bože,
vezmi si všechno,
co mě od tebe vzdaluje.

Můj Pane a můj Bože,
dej mi všechno,
co mě k tobě přitahuje.

Můj Pane a můj Bože,
dej, ať se ztratím sám sobě
a stanu se úplně tvým.

Sv. Mikuláš z Flüe

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Kdo nás odloučí od lásky Kristovy?

Věnováno památce paní Marie Kovalové a jejímu manželovi Josefovi, politickým vězňům 50.let (dokončení)

Sen s ďáblem

Ve vězení byly s paní Kovalovou i ženy, které přežily německé koncentráky.

Dr. Koval či Mons. Trochta se s těmito ženami nezávisle shodli na faktu, že za německé okupace byla situace přece jenom trochu jiná. Tam byl nepřítel jasně definován. Byla válka. Všichni věděli, že v horizontu jednoho či dvou let skončí.

Bylo pácháno především fyzické násilí. Jednou dokonce kard. Trochta řekl při trpkém vzpomínání na zážitky z komunistického lágru: *„... k tomu by se Němci nesnížili "*

V období budování „světlé" socialistické přítomnosti i budoucnosti šlo především o vymýcení všech náboženských i duchovních hodnot, které nezapadaly do „rudého" scénáře. Takovéto ponuré vyhlídky drtily politické vězně hlavně v tom, že si uvědomovali skutečnost, že vrátí-li se po dvaceti letech vůbec domů, vrátí se do onoho beznadějného režimu, za kterého výkon trestu nastoupili. Hysterická a sadistická zarputilost některých dozorců či vyšetřovatelů by se dala bez nadsázky nazvat posedlostí zlým duchem. Vzpomeňme např. na proces s knězem Josefem Toufarem, který podlehl nelidskému týrání sadistického vyšetřovatele Máchy, či na stovky vězňů, kteří nepřežili úděsné zacházení v likvidačním táboře v Leopoldově.

Paní Kovalová veškeré své trápení obětovala za kněze a kněžský dorost. Modlila se mnoho i za své blízké. Jednou se jí zjevila ve snu jakási stvůra, prý vzdáleně připomínající odpornou špinavou černou kočku, která ji škrábala po rukou se slovy: *„Na tebe nemůžu, ale ty ostatní nech na pokoji."*

Ráno skutečně měla ruce do krve podrásány... Obdobné sny se opakovaly vícekrát.

Předpověď o malé holčičce

Velmi zajímavá byla předpověď jedné vězenkyně, že až se paní Marie vrátí domů do Litoměřic, bude mít malou holčičku. Bylo to v roce 1954. Paní Kovalová, podobně jako biblická Sára, se tomu od srdce zasmála: *„Já, v tomhle věku a s tímhle zdravím?"* Řízením Božím se tak ale opravdu stalo. Deset let poté, v roce 1964, necelé 4 roky po návratu z vězení, osud zavál natrvalo do náručí paní Marie dvouletou vnučku Evičku, Vladimírovu dceru. Při jejím příchodu si paní Kovalová prý na tuto předpověď ihned vzpomněla. Svou malou holčičku milovala celým srdcem. Byla pro ni „náhradou z nebe" za to, že nemohla vychovávat vlastní děti. Evičce často říkala: *„Jsem šťastná, že tě mám, ale to neznamená, že nebudu kvůli tobě chodit do kostela."* A tak brala vnučku často s sebou, včetně mší svatých, které se sloužily od šesti hodin ráno. Evička dostávala „drezúru" již od útlého mládí.

V souvislosti s předpovědí o příchodu malé holčičky a předpovědí maminky paní Kovalové o utrpení, které její dceru čekalo, člověka napadá otázka: Jak to vlastně s tím osudem je? Máme ho snad předem naplánovaný? Do detailu zcela určitě ne, ale jisté zlomové body v našem životě? Dost možná... Písmo svaté říká: *„Dříve než jsem tě vytvořil v životě matky, znal jsem tě, dříve než jsi vyšel z lůna... " (Jer 1,5).*

Muzikantsky vyjádřeno, jako bychom do života dostali určité hudební téma. Jak s ním naložíme, je na nás. Někdo ho přehraje holé, někdo ho pěkně zharmonizuje, jiný na něj udělá fugu a další na něj napíše dokonce symfonii. V životě se pak střídají příjemné chvíle obdarování s těžkými zkouškami. Máme však vždy svobodnou vůli, na kterou stranu a kterou z nabízených cest se vydat, byť snad kolem „osudem pevně daných sloupů".

Propuštění

Dne 5. 3.1953 zemřel Stalin a 14. 3.1953 Gottwald. Na „rudý trůn" nastoupil N. S. Chruščov. Spolu s dalšími začal opatrně uvolňovat tvrdý vojensko-policejní režim, což o něco později umožnilo obdobné uvolnění i v tehdejších sovětských satelitech. Neváhal však velmi krvavě potlačit maďarské povstání v roce 1956. V témže roce přednesl Chruščov projev, v němž kritizoval Stalinovy zločiny. Dal postupně propustit miliony vězňů z gulagu, což byly sovětské soustavy koncentračních táborů. Toto uvolnění pomalu docházelo i do tehdejšího Československa, kde vyvrcholilo amnestií v roce 1960. Zdaleka ne všichni političtí vězni však byli propuštěni.

Z manželů Kovalových byl nejprve propuštěn 21. března 1960 pan Koval, 12. května pak paní Kovalová. Oba vyšli z vazby s podlomeným zdravím a hořkostí nad ztracenými roky bez možnosti vychovávat svoje děti. Připomínám, že byli odsouzeni k propadnutí veškerého majetku, takže po propuštění měli jenom to, s čím do vězení nastoupili. V jejich úředních osobních spisech bylo napsáno: *„Návrat nežádoucí".* Paní Kovalové dokonce bachaři strhli a ukradli i snubní zlatý prsten. Panu Kovalovi zůstal prsten jen proto, že se jej nepodařilo bachařům z jeho prstu servat. Paní Kovalová vyšla ven v jedněch starých, polorozpadlých šatech. Boty se jí při chůzi rozlomily. V bědném stavu dorazila do Prahy za manželem, který nalezl mezitím azyl u své tety v Radlicích.

Sestry ze schönstattského hnutí jim nabízely možnost ubytování u nich v domě na Smíchově. StB jim však nedala pokoj a

manželé Kovalovi museli odejít zpět do Litoměřic. Návrat zpět byl nutný ze dvou důvodů. Za prvé si jej vyžádali litoměřičtí soudruzi a za druhé nebylo žádoucí, aby se paní Kovalová stýkala s panem biskupem Trochtou, který byl v Praze. V Litoměřicích byli pod přísným dozorem. Byl jim byl přidělen vlhký byt pod úrovní chodníku, ve sklepním prostoru. Ze zdí rostly houby. Hygienicky byl byt zcela nevyhovující. Navíc velmi často do oken koukali placení donašeči, aby mohli podávat „čerstvá hlášení". Střídali se v této činnosti asi čtyři. Když později syn Miroslav získal rádio, pouštěl těmto „dobrým Čechům" k jejich pracovnímu nasazení naplno vysílání rádia *Svobodná Evropa,* aby si odposlech donašeči patřičně „užili".

Přes opakované žádosti o výměnu bytu nebylo změně z různých důvodů nikdy vyhověno. Až v roce 1966, kdy došlo k dalšímu jistému uvolnění, jim kanovník Mojmír Melan zprostředkoval byt v církevním domě v Dómské ulici č. 16. Tento dům se nacházel v blízkosti Dómského náměstí s překrásnou katedrálou sv. Štěpána, kterou paní Kovalová s láskou denně navštěvovala.

Mezitím biskup Trochta myl a opravoval po Praze záchody či dělal příležitostného přidavače zedníkům na stavbě. V roce 1969 byl jmenován v Římě kardinálem *in pectore* (tj. v tajnosti, neveřejně). V roce 1973 bylo toto jmenování oficiálně zveřejněno. V Litoměřicích, již opět jako biskup, znovu často navštěvoval manžele Kovalovy v jejich bytě v Dómské ulici, nedaleko biskupské rezidence.

Život po návratu z vězení

V létě roku 1960 po svém propuštění začali Kovalovi v Litoměřicích novou životní epizodu. Měli s sebou mladšího syna Mirka, kterému bylo v tu dobu necelých 16 let. Návrat k rodičům však pro něj nebyl zcela jednoduchý. Sám k tomu později řekl: *„Měl jsem pocit prázdnoty z města a lidí v něm. Prchal jsem ode všech, k Labi, do kopců za městem."* Starší syn Vladimír, kterému bylo tehdy 19 let, se s rodiči do Litoměřic již nevrátil. Za rok na to se oženil a jeho životní dráha byla dál již zcela samostatná. V roce 1964 do Litoměřic přivezl svou dvouletou dceru Evu.

Dr. Koval se stal dělníkem, stejně jako jeho syn Mirek, který si večerně dodělal maturitu a v roce 1965 nastoupil do Prahy na Akademii, obor malířství. (V současné době Miroslav Koval se svou ženou Anežkou, také akademickou malířkou, žije, pracuje a umělecky tvoří v Sobotíně nedaleko Šumperka, kde má galerii. Je propagátorem uměleckých děl akademického sochaře Jiřího Jilka, zdejšího rodáka a otce jeho ženy Anežky.) Byla to doba jistého uvolnění, kterému však byla rázně učiněna přítrž v roce 1968 invazí „spřátelených" vojsk.

Smrt kardinála Trochty

Kovalovi udržovali s panem kardinálem úzké přátelské vztahy. Politické a stranické úřady měly z jeho osoby přímo panický strach. Nejenže zabránily jeho jmenování pražským arcibiskupem, ačkoliv to bylo výslovným přáním tehdejšího papeže Pavla VI., ale naopak zvýšily psychický i fyzický tlak na jeho osobu až za únosnou mez. Vše vyvrcholilo 5. dubna 1974, kdy podnapilý církevní tajemník Dlabal z Ústí nad Labem několik hodin neurvale a sprostě řval na pana kardinála kvůli některým kněžím, které chtěl režim přeložit a omezit jejich působnost. Co se přesně té noci stalo, se již asi dnes nedovíme. Víme jen to, že ráno 6. dubna jej ošetřující řádová sestra našla v bezvědomí, ze kterého se již až do své smrti v odpoledních hodinách neprobral.

Pohřeb byl určen na 16. dubna 1974, na úterý velikonoční. Přes všechny překážky, které tehdejší úřady nastrojily, se zúčastnilo pohřbu přes 3000 lidí. Vlaky byly záměrně odkloněny a zpožďovány, vjezd do Litoměřic zakázán, okna povinně zavřená, všude řádily přísné kontroly. Zahraniční kardinálové nesměli sloužit mši sv. a přijali svaté přijímání jako prostí věřící v hromadně přistupujícím zástupu. Nad hrobem, ačkoliv to mě přísně *zakázáno,* krátce promluvil též kardinál Wojtyla, budoucí papež Jan Pavel II.

Paní Kovalová s vnučkou Evou se osobně účastnila pohřbu přes zákaz úřadů. V katedrále se paní Kovalové stala opět podivuhodná příhoda. Protože nebyly vpuštěny hlavním vchodem, vzaly je sestry bočním vchodem z rezidence na oratoř nad presbytářem. Tam bylo velké těžké zasouvací okno, samozřejmě pevně zajištěné. V momentě, kdy se paní Kovalová naklonila, aby pohlédla dovnitř katedrály, tak se „samo od sebe" okno uvolnilo a udeřilo ji do zátylku. Vyvázla jen s drobnou oděrkou. Paní Kovalová měla před „černým" opravdu zvláštní ochranu.

Nyní již na všechny tyto události jistě pan kardinál Trochta s paní Kovalovou hledí z věčnosti s lehkým úsměvem.

Po pohřbu se mezi lidem objevilo rčení:

„Po smrti kardinála Trochty jeho přátelé na zemi truchlí, svatí v nebi se radují a ďáblové v pekle i na zemi si zhluboka oddechli."

Manžel paní Kovalové, JUDr. Josef Koval

Pan Koval byl velmi schopný a vzdělaný muž. Jako dominikánský terciář dostal řádové jméno Rajmund. Uměl dokonale německy, ovládal brilantně těsnopis a vůbec ve svém oboru byl kapacita. Před zatčením byl krajským soudcem. Ke svému právnickému povolání se však po návratu z vězení již nesměl nikdy vrátit. Nastoupil tedy jako dělník v chemičce v Ústí n. Labem, kam denně dojížděl. Později pracoval v chemičce v Lovosicích a jinde. V důchodu pak, nakolik mu zdraví dovolilo, pracoval u výhybky na železnici a jako noční hlídač.

Obdivuhodné bylo, že nikdy na svůj osud nenaříkal a vše přijímal s úctyhodným klidem. Ironií osudu bylo, že všude, kde po svém propuštění z vězení pracoval, byl díky svým schopnostem často soudruhy vyznamenáván jako *„vzorný pracovník a budovatel socialistické vlasti".* Žil nesmírně skromným životem, tak trochu ve stínu velkého nevšedního charismatu paní Kovalové. Na svůj osud vězně nijak hlasitě nenaříkal, ačkoliv byl vlastně vtažen do soukolí komunistické mašinérie hlavně proto, že byl manželem paní Kovalové. Obětavě dělal vše, co bylo třeba, ale často se cítil vyčerpán.

I na sklonku života, kdy byl již velmi nemocný a často duchem nepřítomný, bylo možno v jeho laskavých očích zahlédnout muže inteligentního, pokorného a neuvěřitelně trpělivého. Nabízí se zde přímo paralela s pokorou a údělem svatého Josefa. Zcela jistě i on naplnil svůj osud beze zbytku a s čistým štítem. Zlepšení poměrů se však nedožil, zemřel na jaře 29. 3. 1989, osm měsíců před *„sametovou revolucí"*.

Boženka

Paní Kovalová měla nevlastní sestru Boženku, která dělala zdravotní sestru u významného vědce a lékaře prof. Josefa Charváta. Vdala se za Václava Janáčka, vojáka z povolání, a měla s ním syna Vladimíra. Pan Janáček si zaslouží zmínku i proto, že se v těžké době nestyděl za vězení své švagrové. Paní Kovalovou i v kriminále navštěvoval, což samozřejmě znemožnilo jeho profesní postup. Děti paní Kovalové jezdily z dětského domova k tetě „Bože" alespoň o vánocích, letních prázdninách a před návštěvami věznic. Víc nebylo možné... Miroslav Koval o tom sám říkal: *„Na návštěvy do věznic jsme jezdili s tetou. Dvakrát, třikrát do roka nočními vlaky přes pustá nádraží, a ráno jsme stáli u brány v Pardubicích nebo v lesích nad Rtyní v Podkrkonoší. Hodinová návštěva, setkání skrze mříže a sklo, později i u stolu, ale s tupou přítomností dozorců. Slova zamrzala. Vracel jsem se do dětského domova se vzdorem a propadal se do samoty, už tak mi vlastní."*

Paní Janáčková velmi pomáhala paní Kovalové po jejím návratu z vězení. Později pro svou sestru vyjednala léčení u prof. Zdeňka Marečka, významného internisty. Ten paní Kovalové prodloužil život o mnoho let. Měla těžkou anginu pectoris a různé další nemoci získané v kriminále. Jednou prý pan profesor s úsměvem řekl: *„Vždy jsem si přál vidět špióna na vlastní oči."* Paní Marie byla totiž komunistickým režimem nazvána „vatikánským špiónem".

Před svou smrtí ležela paní Boženka ve Vojenské nemocnici. Byla několik týdnů v komatu a nereagovala na ošetřující personál ani na své známé a blízké. Jednoho dne byla její praneteř Eva s ní sama na pokoji. Modlila se u ní růženec a říkala jí, ať se nebojí o svého syna Vláďu, že mu jistě pomůžeme, pokud to bude potřebovat. V ten okamžik si všimla, jak nemocné začaly stékat po tváři velké slzy. Eva pocítila též sevření ruky, za kterou nemocnou držela. Proto není nikdy dobré podceňovat stav vnímání člověka v bezvědomí. Zemřela ve věku 76 let, v roce 2002. Z komatu a bezvědomí se již do své smrti ne-probrala.

Paní „Hopka"

Paní Kovalová byla žena širokého srdce. Byt Kovalových proto v Litoměřicích navštěvovalo mnoho lidí. Za zmínku stojí i osud jedné poněkud zvláštní ženy, která však babičku velmi milovala a též ona k ní měla jistý mateřský vztah, dojatá hlavně jejím pohnutým osudem. Malá Evička ji pojmenovala „Hopka", když s ní skákala na gauči, až péra lítala, a toto jméno se ujalo v širokém okolí, takže už ji časem nikdo jinak nepojmenoval.

Ve skutečnosti se jmenovala Josefa Hermanová. Bydlela na Dómském náměstí v malém domečku u dělící zdi. Matka paní Josefy, jistá bohatá a vysoko postavená dáma z Německa, přijela ve 30. letech do Čech tajně porodit své nechtěné dítě. Byla totiž provdána a otec dítěte byl někdo jiný než její právoplatný manžel. Dítě zde odložila a vrátila se sama zpět do Německa. Josefka jako sirotek prožila těžké dětství. Za druhé světové války byla v Německu totálně nasazena. Celé dětství a mládí hledala usilovně spojení na svoji matku. Po mnohaletém pátrání, kdy dala skoro všechny své úspory za cesty do Německa, konečně svou matku nalezla. Josefce bylo tehdy dvacet let. Matka byla již pokročilého věku. Bydlela ve velkém domě s vlastní služebnou. Když promluvila poprvé se svou dcerou, byla to slova bodajícího meče do srdce Josefky. Řekla jí, že je to pro ni dávno uzavřená kapitola a že ji nechce již nikdy více v životě vidět. Takto trpce skončila asi desetiletá intenzivní snaha o vypátrání rodičů. Tvrdost srdce oné paní z Německa byla skutečně na pováženou, protože v té době již opravdu o nic nešlo - její manžel byl dávno po smrti a ona sama byla v pokročilém věku.

Paní Kovalová Josefce v mnohém matku nahrazovala a často se vzájemně navštěvovaly. Komická je příhoda s dárkem pro Evičku od Hopky k prvnímu svatému přijímání. Když Evička úhledný balíček rozbalila, na babičku padly mdloby - obsahoval totiž *„Osudy dobrého vojáka Švejka"* od Jaroslava Haška. Když Josefka viděla, že tento dárek nebyl asi k této příležitosti nejvhodnější, dala později Evičce svou nejmilejší sochu Panny Marie, kterou máme s mojí ženou Evou doma dodnes.

Seminář a podzemní církev u Kovalů

Vzhledem k tomu, že Kovalovi bydleli nedaleko katedrály a bohoslovecké fakulty, byli hojně navštěvováni jak tamními profesory, tak posluchači litoměřického semináře. Pro mnoho bohoslovců se stala paní Kovalová druhou matkou. Rada z nich na ni dodnes s dojetím vzpomíná. U Kovalů se sloužily mše svaté, scházeli se řeholníci i řeholnice, řešilo se u nich mnoho věcí, které nemohly být díky režimu veřejně deklarovány. Jednoduše řečeno, žila tam část podzemní církve. Mnoho mladých mužů, kteří uvažovali o kněžství, ale váhali, nasměrovala paní Kovalová k tomuto povolání. Pohostinnost paní Kovalové byla vyhlášená. Kdykoliv na ni někdo zazvonil, byl s láskou a ochotou přijat. Přes všechny útrapy, které prožili manželé Kovalovi ve vězení, měli odvahu i nadále pokračovat ve své službě bližním a církvi. Velmi často je navštěvoval i spirituál kolínského semináře z tehdejší Německé spolkové republiky, páter Heribert Heyberg. Přes německou charitu organizoval finanční i materiální pomoc pro propuštěné politické vězně, kněze i laiky. Tato pomoc trvala po mnoho let a skončila „sametovou revolucí" v roce 1989. Taktéž přivážel režimem zakázané náboženské knihy, bohoslužebné náčiní, ornáty a výrazně finančně pomáhal udržet provoz litoměřického semináře. Mnohokrát se na státních hranicích dostal do těžkých problémů s celní správou. Předával pak věci s pomocí jiných lidí. Musel měnit často i svůj vzhled, aby oklamal své sledovatele. Manželé Kovalovi mu byli velmi vděční za jeho nezištnou pomoc v těchto těžkých dobách.

Okno

Za paní Kovalovou jezdilo na návštěvu mnoho lidí. Spoluvězni, řeholníci, kněží, ale i lidé, kterým v životě různým způsobem pomohla. Jednou, když se modlila v noci před prvním pátkem, náhle neznámá síla prudce otevřela dvojité okno, pečlivě zavřené a ještě zajištěné na ohýbací kličku. Paní Kovalová vyhlédla ven. Byla krásná tichá noc, obloha plná hvězd, nikde se ani lísteček nepohnul. Byl naprostý klid. Nikde nebyla vskutku žádná známka po nějakém vichru. Paní Kovalová měla ale tušení, že někdo známý se s ní přišel rozloučit, a tak se za tuto duši začala modlit. Ráno dostala telegram o úmrtí jedné své spoluvězeňkyně a přítelkyně. Duše zemřelé se přišla rozloučit a dala to tímto způsobem na vědomí.

Požehnaná smrt

Vnučka Eva, i když už měla tři malé děti, jezdila za babičkou každý týden. Přes zimu zase babička nějakou dobu pobývala u nás. Když se její zdravotní stav prudce zhoršil, nemohla již být v Litoměřicích sama, i když jí pomáhalo mnoho lidí z okolí, např. pan ing. Zdeněk Janda, paní učitelka Majka Brůnová a především řeholní sestry, např. sestra M. Josefe Valentová OP, která jí každý den nosila oběd. Paní Kovalová nemohla už zůstat bez pomoci a dohledu. Tenkrát jsme se s Evou rozhodli, že si ji vezmeme k sobě domů. Podmínky byly velmi stísněné - musela s dětmi sdílet malý dětský pokojík. Byla již prakticky nepohyblivá a rozum postupně též ochaboval. Někdy to bylo pro všechny zúčastněné opravdu velmi těžké. Tento stav trval asi rok. V létě jsme potřebovali alespoň na krátkou dobu odjet s dětmi na prázdniny. Vyjednali jsme proto na určitou dobu pobyt v charitním domově v Mukařově, kde se o ni staraly „shodou okolností" i dvě sestry z schönstattského hnutí. Jedna tato sestra později vzpomínala, jak paní Kovalová zůstávala po mši svaté i několik hodin sedět v kapli před svatostánkem a modlila se.

Blížil se srpen a ona říkala, že si ji sv. Dominik na svět povolal a také si ji zavolá zpět. Nechtěli jsme její předpovědi o volání sv. Dominika věřit, ale ukázalo se, že měla pravdu. Několik dní před smrtí se mysl paní Kovalové zcela vyjasnila. Předala Evě růženec z velkých dřevěných zrn se žádostí, aby v něm pokračovala teď již ona. Růženec se paní Kovalová modlila denně po celý život.

Dne 4. 8. 1999, dle starého liturgického kalendáře v den svátku sv. Dominika, ukončila svou pozemskou pouť. Zemřela v klidu, zaopatřena svátostmi. Pro tento svět se narodila 4. 8. 1911 a pro nebe 4. 8. 1999. Symbolika těchto dat je více než patrná. Smrt byla provázena podobnou vůní jako u její maminky. Na všechny v jejím okolí, byť ji znali velmi krátce, její smrt hluboce zapůsobila.

Eva se v posledních okamžicích života babičky modlila u ní růženec. Postupně se přidávali i ostatní obyvatelé charitního domova, ačkoliv zdravotní stav mnohých z nich byl též velmi vážný. Přivolaná lékařka z pohotovosti, která konstatovala smrt, když uviděla tuto dojemnou situaci, byla velmi pohnuta a řekla: *„Ačkoliv se považuji za nevěřící, tato žena musela být opravdu zvláštní a vzácná. Velmi na mne zapůsobila i přesto, že jsem ji osobně za života neznala."*

Pohřeb - růže

Pohřeb se konal v kostele sv. Jiljí v Praze v sobotu 14. srpna 1999, v předvečer slavnosti Nanebevzetí Panny Marie, kdy paní Kovalová slavila svůj svátek. Později se ještě slavila vzpomínková mše sv. v Litoměřicích. V Praze byla mše sv. za zemřelou celebrována otcem biskupem Mons. Dominikem Dukou, za účasti mnoha kněží z celé republiky i ze zahraničí. Poté byla převezena a uložena do rodinného hrobu v Přibyslavi na Vysočině.

V den jejího pohřbu se stala opět neobvyklá příhoda. Jedna její spoluvězeňkyně, paní Marie Horníkovaá přijela na pohřeb z Litoměřic. Vezla s sebou velkou kytici růží. Byl horký srpnový den, teplota přes 30 °C. Růže cestou autobusem v horku zvadly a nebyly již moc pěkné. Cestou v pražském metru k paní Horníkové přistoupila neznámá žena v šedém plášti. Podala jí obrovskou kytici čerstvých červených růží a řekla jí: *„To dejte té, které jedete na pohřeb,"* a ztratila se v davu.

Paní Horníkova zůstala jako přimražená, nemohla se vzpamatovat. Staré růže hodila ještě v metru do koše a s novými dorazila do sv. Jiljí. Tam vyhledala moji ženu Evu a celou příhodu jí vylíčila, se slovy: *„Tak, Maruško, moje růže se ti nelíbily, tak sis obstarala nové."*

Pohřeb proběhl v klidné a zvláštní atmosféře. Promluvil páter Heribert, páter Havelka z Litoměřic, a především otec biskup Dominik Duka OP, který zhodnotil její těžký život a spojení s dominikánským řádem. Mottem na parte byla její báseň z vězení, parafráze na píseň *„Blíž k Tobě, Bože můj":*

Blíž k Tobě Ježíši,
jen k tobě blíž,
bylo vždy štěstím mým,
Pane, ty víš!

Pro Tebe v Hostii
být malou Marií,
to bylo štěstím mým,
Ty, Pane, víš!

Slovo na závěr

Řada lidí dnes nemůže pochopit, jak mohlo v 50. letech k takovým hrůzám u nás vůbec dojít. Bohužel, nemylme se, toto nebezpečí trvá stále. V každém člověku, dobrém či zlém, malém i velkém, dřímá skrytá bestie, šelma. Morální hodnoty a zvyky se ji snaží držet na uzdě. Avšak v době, kdy třídní nenávist byla programovým prohlášením, se tato bestie hromadně utrhla z řetězu a začala mohutně působit v mnoha lidských duších. Závist se stala hybnou silou a pochybná individua se najednou cítila být povolána k obrácení toku dějin. Především v této těžké době paní Kovalová zazářila svou odvahou a odhodlaností nepodvolit se tomuto zlu. Zůstala pevně zakotvena ve své víře. Pro svou pravdomluvnost, obětavost a pevný postoj byla mnohými milována, ale pro mnohé byla ztělesněním jejich „černého svědomí".

Při vzpomínce na manžele Kovalovy si můžeme tedy jen povzdychnout: Kéž by i dnes existovalo více takovýchto pevných lidí, na které by se náš národ, ale i celé lidstvo mohlo vždy a všude zcela spolehnout. Oběti těchto lidí nepochybně přispěly k znovunabytí svobody našeho národa.

Ing. Petr Chaloupský, Praha

The Healing Embrace of the Eucharist

There are different kinds of loneliness and different kinds of intimacy. We ache in many places.

When I was a young priest, newly ordained and barely beyond the loneliness of adolescence, certain words at the Eucharist touched me deeply. I was young and lonely and words about being drawn together inside one body and one spirit would incite feelings in me to do with my own loneliness.

To become one body in Christ triggered, in me, an image of an embrace that would put an end to my personal loneliness, my endless aching, and my sexual separateness. Unity in Christ, as I fantasized it then, meant overcoming my own loneliness.

And that is a valid understanding. The Eucharist is an embrace meant to take away personal loneliness, but, as we get older, a deeper kind of loneliness can and should begin to obsess us. This deeper loneliness makes us aware how torn and divided, is our world and everything and everyone in it. There is a global loneliness that dwarfs private pain.

How separate and divided is our world! We look around us, watch the world news, watch the local news, look at our places of work, our social circles, and even our churches, and we see tension and division everywhere. We are far from being one body and one spirit. So many things, it seems, work to divide us: history, circumstance, background, temperament, ideology, geography, creed, color and gender. And then there are our personal wounds, jealousies, self-interest, and sin. The world, like a lonely adolescent, aches too in its separateness. We live in a world deeply, deeply divided.

And the older I get, the more I despair that there can be a simple solution, or perhaps even a human solution at all, to our divisions. Life slowly teaches us that it is naive to believe that all we need is simple optimism, good-will and an unfailing belief that love will conquer. Love can and will conquer, but it doesn't happen like in a Hollywood picture, where two people who really have no business ever being together fall in love and despite having nothing in common, despite being deeply wounded, despite being immature and selfish, and despite having no shared faith or values, are able to rise above all their differences to sustained embrace and ecstasy, simply because love conquers all.

At a certain point, we know that real life doesn't work like that, unless we die in that initial embrace as did Romeo and Juliet. Our differences eventually have their say, both inside of our personal relationships and inside the relationships between countries, cultures, ethnic groups and religions. At a certain point our differences, like a cancer that cannot be stopped, begin to make themselves felt, and we feel helpless to overcome that.

But this isn't despair. It's health. As anyone who has ever fought an addiction knows, the beginning of a return to health lies in the admission of helplessness. It's only when we admit that we can't help ourselves that we can be helped.

We see in the Gospels where so many times, immediately after finally grasping a teaching of Jesus, the Apostles react with the words: "If that's true, then it's impossible for us, then there's nothing we can do!" Jesus welcomes that response (because in that admission we open ourselves to help) and replies: "It is impossible for you, but nothing is impossible for God!"

Our prayers for unity and intimacy become effective precisely when they issue from this feeling of helplessness, when we ask God to do something for us that we have despaired of doing for ourselves.

We see an example of this within Quaker communities when people gather and simply sit with each other in silence, asking God to do for them what they cannot do for themselves, namely, give themselves harmony and unity. The silence is an admission of helplessness; of having given up on the naive notion that we, as human beings, will ever finally find the right words and the right actions to bring about a unity that has forever evaded us.

The Eucharist is such a prayer of helplessness, a prayer for God to give us a unity we cannot give to ourselves. It is not incidental that Jesus instituted it in the hour of his most intense loneliness, when he realized that all the words he had spoken hadn't been enough and that he had no more words to give. When he felt most helpless, he gave us the prayer of helplessness, the Eucharist.

Our generation, like every generation before it, senses its helplessness and intuits its need for a messiah from beyond. We cannot heal ourselves, and we cannot find the key to overcome our wounds and divisions all on our own. So we must turn our helplessness into a Quaker-silence, a Eucharistic prayer, that asks God to come and do for us what we cannot do for ourselves, namely, create community. And we must go to Eucharist for this same reason.

by Father Ronald Rolheiser, OMI
The Observer, February 13, 2009

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 2340 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 656 - 7472, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Rev. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA P. O. Box 508 576, Cicero, IL 60804. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2,50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

The Golden Metropolis in the heart of Europe

Prague Castle District: Hradčany

The Matthias Gate with "batling titans"

The area of today's Castle District was inhabited by the migrating Slavic tribe between the 5th and 6th centuries. It is generally surmised by historians that here in the vicinity of the original Prague fortress was the oldest market in Prague which in the 11th century moved closer to Vltava. Through today's castle district, once heavily forested, led an ancient road, Via Magna, toward Slaný, Louny and Magdeburg.

Besides the complex of today's Prague Castle and the Belvedere pavillion the Hradčany quarter also includes some former suburbs which reached as far as the Strahov Monastery. The name "Hradčany" is derived from the inhabitants of the castle = "Hradčani". The impressive palace buildings, churches, monasteries and mansions of the nobility and bourgeosie bear witness to more than a thousand years of Czech history.

Prague Castle has its origins in the late 9th century. Around 875 Bořivoj I., the first historically chronicled Czech ruler, moved the residence of the House of Přemysl from Levý Hradec, about seven miles to the north, to the ridge overlooking the Vltava ford. He had a fort built of wood and protected by earthworks and palisades, and during his rule the first stone church, dedicated to Virgin Mary was constructed within the precinct around 890. The first stone escarpments were built in the 11th century. During the reign of Prince Soběslav I (11125 – 40) a Romanesque castle complex was built which was modified but not appreciably enlarged over the next five hundred years. Emperor Charles IV (1346 – 78) of the House of Luxemburg made the Prague Castle his official residence and the center of the Holy Roman Empire. Charles IV also established the Gothic cathedral of St. Vitus as the mother church of the new archbishopric of Prague. Regrettably soon after his death the castle fell into disrepair. His successors preferred to reside in Old Town, near the Powder Tower. It was not until 1484, after the devastations of the Hussite wars, that the castle again regained the splendors of court life with the monarchs of the Jageillon dynasty.

Vladislav II, king of Bohemia and Hungary, had the Old Palace rebuilt on a grand scale, in a late Gothic style with incipient Renaissance features. The first Habsburg emperors improved the quality of life in Hradčany by adding extensive gardens and the Belvedere pavillion. Rudolf II (1576 – 1612) once again restored the castle to the status of imperial residence and made it a cosmopolitan center of the late Renaissance culture. Reconstruction in the middle of the eighteenth century, under Empress Maria Theresa, removed the last traces of the medieval fortress.

Only with the completion of the cathedral, less than a hundred years ago, did the castle complex acquire its present day appearance. Since 1918 it has been the official residence of the president of Czechoslovakia, and since 1993 of the Czech Republic.

After the Seven Years' War against Prussia, Empress Maria Theresa ordered the filling of the deep moat that in the past had marked the western end of the castle district, and the demolition or total reconstruction of existing medieval buildings to create a new "Royal Palace". The west and south wings ("Teresian" or "Pacassi" wings) of the new palace complex mark the end of the Prague Baroque and the transition to a solemn Neoclassicism. Ignaz Platzer, the leading sculptor of Prague Rococo, was entrusted with the sculptural work. His "batling titans" flank the outer gateway · and vases and martial emblems adorn the attic story.

The Matthias Gate (1614), built as part of the fortifications during the reign of Emperor Matthias, was incorporated by Pacassi into the main frontage. This gate may be regarded as the earliest example of Prague Baroque. Formerly attributed to Vincenzo Scamozzi, it is now considered to be the work of Giovanni Maria Filippi, court architect in Prague.

Tony Jandáček

Photo on back page: Prague Castle

